

ASIASANA 1-2/85

SUURI TIEDE- JA ULKONÄKÖNUMERO

Tyytyväinen kirjastonhoitaja otettuaan huolimaton ulkonäkö -boikotista vaarin. (Huomaa vaari).

ASIASANA

1-2 1985

Kirjastotieteen ja informatiikan opiskelijoiden ainejärjestön UDK ry:n äänenkannattaja.

Tilausosoite:

UDK ry
c/o Kirjastotieteen ja informatiikan
laitos
Tammelanpuistokatu 38
33100 Tampere 10

Toimitus:

Horsma-aho, Leena
Kärki, Riitta
Laskujärvi, Maarit
Lehtinen, Tarja
Mattila, Pertti (vastaava)
Piukkula, Juha
Pyykkö, Katri
Vaattovaara, Outi

Näin pääset
Asiasanan nykyiseen
toimitukseen:

Kaksoisnumeron hinta 5 mk.

Painopaikka:

T:mi Tehokopiointi
Tampere 1985

ISSN 0356 - 0139

Sisällys:

Hallituksen palsta	3
Pääkirjoitus	4
Kukkuluuruu!	5
Surullinen ja uskomaton tarina	6
Miten on?	8
Edellisten johdosta	9
Ruusujen ajat	12
Kadonnutta motivaatiota etsimässä	13
Moottorisahamurhaaja iskee jo kirjastoihin	16
Kiitos kirjeestä, nuoret	18
Äänisaastetta	21
Meikkauksen merkeissä	24
Suoria sanoja	27
Näppärästi niitaten	28
Hallitus uudistuu	32
Keitä ne on ne sankarit	34
Pykälän pyöritystä	38
Hoh-hoijaa	40
9. Nordiske konferanse	42

JYRKKA MÄKI ANTAA HUIMAN VAUHDIN...

SITTEN ILMALENTO...

Hallituksen palsta

3.

SUURET ovat suunnitelmamme. Aiomme elvyttää kirjallisuuspiirin ja opintopiirin vanhan tradition. Olisi todella suuri palkinto yrityksistämme, jos asia kiinnostaisi muitakin kuin hallituksen jäseniä. Alkaa sitä väsyä samoihin naamoihin.

Toinen suuri suunnitelma on julkaista uusi osio tieteellistä julkaisusarjaa. Ideoita on monta: kaksi parin vuoden takaisista (että terveisiä vaan Jussi Tuormaalle ja Juha Hakalalle) ja kaksi laitoksemme parhaiden luennoitsijoiden kehrittelemää ideaa. Todennäköisesti ainakin jompikumpi jälkimmäisistä ilmestyy tämän vuoden puolella.

Kevään bileet. Suuri kysymysmerkki. Ne tulevat olemaan tuskan ja työn takana. Mistä keksiä niin hyvä idea, että populoita tulisi tarpeeksi monta esimerkiksi YO-talolle vai pitäisikö mennä Domus-klubille tylseilemään. No, yksi idea on kehitteillä, mutta se on aika epävarma juttu. Yoivotaan.

Kirjastotieteen ja informatiikan opiskelijat osallistuivat Mazimbun kirjastoprojektiin 240 markalla. Se ei ole paljon se. Kerääjien olisi pitänyt olla ehkä hieman "hyökkäävämpiä". No, saadaanhan sinne Mazimbuun edes pari kirjaa.

Katri

MIELUISAA KEVÄTTÄ TOIVOO UDK:N HALLITUS
(dissa Deronen puuttuu kuvasta, mutta varmasti toivoo kaikille
samaa kuin me muutkin)

"*Uoi niitä jotka
neuvoja antavat
Uoi niitä jotka
neuvoja tauvitsevat*"
(Markku Dahlén)

Päivää.

Vuosi vaihtui, ja samoin vaihdettiin tämän lehden vastaavaa toimittajaa. Allekirjoittaneen määrätietoinen solutus on siis nyt kantanut hedelmää. Mutta älkää peljästykö. Muutokset eivät tule olemaan mieltäkääntävän raakoja. En esim. aio tunkea Asiasanaan kymmensivuista Rock-vakipalstaa. Sen sijaan aion keskittyä ihmisten patisteluun jutunteon pariin; lehti ei synny itsestään. Tässä siis lähtökohdat.

Vuoden ensimmäinen lehti päätettiin muokata kaksoisnumeroksi, materiaalia pitäisi oleman parin normaalilehden verran. Sitäpaitsi jutut näyttävät olevan -tohtisinko sanoa- totuttua(kin) täysipainoisempaa asiaa. Näyttää hyvältä. Toivottavasti teistäkin.

Tulipa tässä hiljan mietittyä keinoja, joita kirjastot käyttävät resurssipulasta tiedottamiseen/sen poistamiseen. Jonkinlaisena katalyyttinä näihin pohteisiin toimi Kirjastolehden 1/85 -numero. Lehden yleisilmehän oli pelkkää murhaa, ahdistus ja pessimismi muhkeasti pursui useimmilta aukeamilta. Vanhana sarkasmin lämminhenkisenä ystävänä en täysin ymmärrä, mikä siinä minua arveluttaa.

Oleellistahan on se, että todellisuudessa kirjastoväen asenteet eivät ole sentään aivan niin mustia -noin toivottoimia kuin esim. viimeisin Kirjastolehti antaa olettaa. Muiden vaikutuskeinojen osoittauduttua tehottomiksi pyritään päättäjien huomiota kiinnittämään ongelmiimme tällä tavoin. Musta yleisilme on viesti. Näin ainakin haluaisin uskoa olevan(?!). Onhan se niin, onhan? Tuonsävyisellä kirjoittelulla voi kuitenkin olla vastenmielisiä vaikutuksia esim. meidän opiskelijoiden motivaatioon. Niinhän se on: yliopisto-opiskelu on rankkaa, eikä lisätty henkinen puristus ole hauska asia. Samoin joka suuntaan painotettu toivottomuus vähentää alalle uskaltautuvien määrää.

Hmm?

Myönteistä kevättä
tv. PM

KUKKULUURUU! MITÄ KUULUU OPINTONEUVONTAAN?

5.

Hyvää kuuluu!

UDK:n opintoneuvonta on tuttuun tapaan auki kahdesti viikossa, tiistaina klo 12-13 ja keskiviikkona klo 11-12. Paikana on edelleen kirjastotieteen laitoksen kirjasto.

Opintoneuvontaan voit tulla kysymään pirpsakoilta opintoneuvureilta neuvoa opintoasioissa. Jos he eivät jotain asiaa tiedä suoralta kädeltä, he yrittävät ottaa siitä selvää.

Opintoneuvonnasta saat myös opintojasi tukevaa materiaalia. Voit ostaa UDK:n julkaisusarjan osia 5 mk:n jäsenhintaan tai lainata prujun (Grogan tai Mikhailov-Giljarevskij) parin markan maksua vastaan (kertyneillä varoilla hankitaan uutta materiaalia opintoneuvontaan).

Voit myös käydä katsomassa vanhoja tenttikysymyksiä sinisestä kansioista ja harjoittelukirjastoja vihreästä kansioista. Voit selaillla Kirjastolehden vuosikertoja tai pohjoismaisten kirjastotieteen opiskelijoiden lehtiä. Ja tietysti voit ostaa itsellesi ikioman Asian sanan 4 mk. - Käytettävissäsi on myös UDK:n pikkuruinen kirjasto, josta saattaa tehdä yllättäviä löytöjä.

Harjoitustöiden ym. puhtaaksi kirjoitusta varten voit vuokrata opintoneuvonnasta näppärän sähkökirjoituskoneen (jolla tämäkin lehti on lähes kokonaan naputeltu). Viikkovuokra on 5 mk.

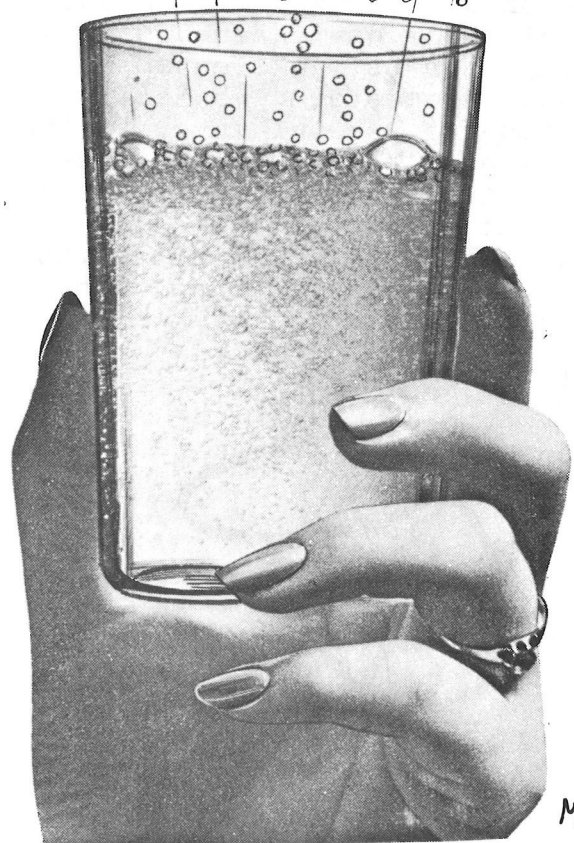
Niin, että tervetuloa opintoneuvontaan.

t: Maarit ja Ritva

P.S. Tenttikysymyskansio kaipaa täydennystä. Uudet vaatimukset ja uudet kirjat tuovat myös uudet kysymykset eivätkä parin-kolmen vuoden takaiset kysymykset auta enää välttämättä kovinkaan paljoa. Tuo siis tentin jälkeen kysymykset opintoneuvontaan tai jätä niitä varten varattuun kirjekuoreen UDK:n ilmoitustaululle. Kiitos.

P.S.2. Prujuista on myös pulaa. Jos olet kavereittesi kanssa porukalla kääntänyt jonkun vieras-kielisen tenttikirjan suomeksi, tuo ihmeessä käännös opintoneuvontaan. Saat ainakin monistuskulusi takaisin.

vatsavaivoja
päänsärkyä
närästyksiä ovatko oireet Teille tuttuja?

ML

6.

Surullinen ja uskottoman tarina

Tämä tapahtui joulun alla Okon ollessa kirjastotieteen ja informatiikan professorina. Tuohon aikaan olin vilpitiön ja ammatista kiinnostunut pääaineopiskelija; minulla oli tutkinto toisesta yliopistosta ja olin juuri saanut tehdyksi kaikki aineopinnot. Olin myös suorittanut joukon yleisopinnoja: ne, mitkä muutkin pätevyystarkoituksessa kirjastotiedettä opiskelevat suorittavat. Nä-mähän ovat yleensä sivuaineopiskelijoita tai ylimääräisiä, joilla, kuten minullakin, jo on korkeakoulututkinto.

Menin siis tyytyväisenä hake-maan loppumerkintöjä. Järkytys oli suuri, kun ensin assistentti, sitten professori vakuuttivat, etten ollutkaan vielä pätevyitynyt: minun tuli suorittaa kaikki muutkin tiedekunnan yleisopinnot. Olinhan pääaineopiskelija. Minulla oli - ja on- ikäänkuin korkeampi status, joka on ansaittava. Protestoin jyrkästi: opinto-oppaasta ei löydy tietoa, ei liioin laitoksen ilmoitus-taululta, ja tutorkin aikanaan selvitti asian niinkuin sen olin ymmärtänyt. Ja sitäpaitsi asetukseksakin puhutaan vain aineopinnoista...

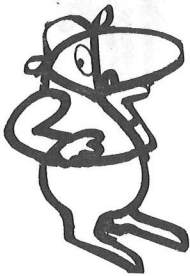

Professori ei suinkaan perunut päätöstään, vaan totesi, että tullessani opiskelemaan kirjastotiedettä pääaineopiskelijana olin riistänyt paikan joltakin, joka olisi tehnyt TUTKIMUSTA. Lisäksi hän totesi, ettei häntä kiinnosta kirjastonhoitajien kouluttaminen, vaan TIEDE. Ja tieteen nimessä minun on nyt opiskeltava myös kaikki tieteen-maailmaan johdattavat yleisopinnot (aikaisempi tutkintoni ei siis tähän johdata?).

Jos nyt onkin tämänvuotisesta oppaasta tipahtanut tieto pois, niin se ei ole hänen asiansa. (Ei ollut edellisessäkään.) Ja tutoreihin ei pidä luottaa (miksi niitä sitten on, tai opinto-oppaita, tai ilmoitus-luja?) vaan on kysyttävä assis-tenteilta.

Joten minä sain niellä uhoni ja aloittaa ikäänkuin nurinkurisesti alusta taas. Tältä olisi välttytty, jos olisin saanut jostakin tiedon viimeistään viime syksynä. Olisin silloin ehtinyt suorittaa yleisopinnot jouluun mennessä muun ohella. Nyt uusintatenttien järjestäminen on ollut työn takana. Esimerkiksi laudaturopinnot tieteenfilosofiasa eivät riittäneet vapauttamaan 0,5 ov:n studia generalialuentosarjasta "johdatus tieteellisiin maailmankuviin", joka järjestetään ilokseni jo ensi lokakuussa.

- Koko jupakan seurauksena
- meni sivu suun kärkkymäni virka
 - joudun matkustamaan Helsingistä Tampereelle vielä 7-8 kertaa, á 51 mk.
 - hankalien kertauspäivämäärien vuoksi suunnittelemani Euroopan matka peruuntui.

Nyt olen jäänyt ihmettelemään, miten informatiikan laitos voi hoitaa informointinsa noin kehnosti. Vai onko kyseessä ehkä ylimääräinen tiedonhakutehtävä? Ja jos kaikki opinto-oppaan tiedon on tarkistettava assistenteilta, eivät he pian muuta ehdi tehdä kuin vastata kysymyksiin tyyppiä: "Opas tosin väittää, ettei kohdassa A5 ole yleistä kirjallista kuulustelua, mutta pitääkö se paikkansa?". Myös ihmettelen kuinka eritasoisia aineopintoja laitoksella suoritetaan. Joidenkin aineopintoihin kuuluvat kaikki yleisopinnot ja jotkut onnettomat saavat suorittaa yleisopinnot useammassa korkeakoulussa. Järjetöntä opiskeluajan ja-varojen haaskausta.

Erityisesti hämmästelen laitoksen (professorin?) asennetta koko kirjastonhoitaja koulutukseen. Samaan aikaan, kun on poikkeuskoulutuksella taattava alalle ammattitaitoista väkeä, yritetään hankaloittaa normaaliväylää opiskelevien pätevöitymistä. Kun koko ammattikoulutus nähdään taakkana tieteen harteilla, voisi sen saman tien ravistaa kokonaan pois. Kuinka moni k&i-alan opiskelija lukee sitä muuten kuin joskus pätevöitykseen virkaan?

Voidaan tosin kysyä, tekeekö kirjastotyössä mitään k&i:n syventävien opintojen tiedoilla. Ja jos ei, jos mielekkäämpää onkin hankkia jonkin muun opinalan syvälinen tuntemus ja kirjastoalan ammattikoulutus, voisiko sen järjestää irrallaan kirjastotieteen sfääreistä? Miedonnetussa muodossa sen voisi järjestää kuitenkin opettajankoulutuksen suhteessa tieteelliseen kasvatus-tieteeseen. Ehkäpä laitoksella pelätään, että se olisi kirjastotieteen loppu: kuinka moni valitsisi tutkimuslinjan? Ellei sitten helpoimpana tienä tieteen kukkulalle. Mutta se on jo toinen tarina, vielä surullisempi, vielä uskomattomampi.

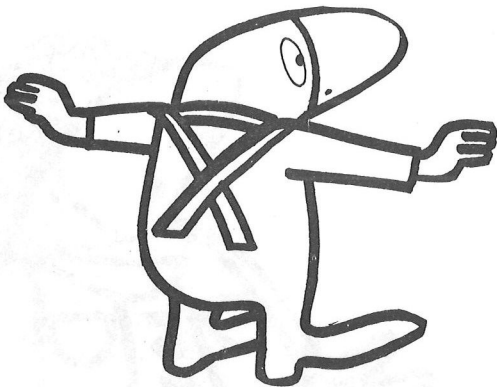
melkein pätevä kirjastonhoitaja A-M. L.

Miten on?

Aika ikävä tilanne on laitoksellamme päässyt tapahtumaan: pääaineopiskelijoiden (ja siten myös erikoistapauksien) yleisopintojen suoritusjärjestys on määritelty - mutta missä? Eipä hätä. Katsokaa opinto-oppaasta sivulta 77 vanhan tutkintojärjestelmän kohdalta. Siinä se on. Tietysti olisi ollut asiallista, jos laitoksemme olisi ystävällisesti laittanut asianomaisen listan myös uuden tutkintojärjestelmän kohdalle tai informoinut tutoreita niin viime kuin sitä edellis syksynä.

On todella epämiellyttävää, että muutamat opiskelijat joutuvat moisesta tiedon välityskatkosta kärsimään. Kuten ylläolevasta jutusta voi lukea moinen tilanne voi aiheuttaa opiskelijalle vaikeuksia vähintään taloudellisesti. Ja edellä olevan jutun kirjoittaja ei ole ainoa, jonka suunnitelmia tämä piilossa ollut tiedonjyvänen häiritsee.

Ilmoitustaulullamme on kuulemma viime syksystä lähtien ollut lappu asiasta ja joulun jälkeen on ilmestynyt toinen, jossa yleisopintojen suoritusjärjestys määritetään tarkemmin kuin aikaisemmassa. No, hyvä niin. Virhe on myönnetty. Mutta mikä on ollut opintooppaan tarkoitus?

Opinto-oppaassa yleisopintojen suoritusjärjestys on eroteltu perusoppimäärään (approbatur), aineopintoihin (cum laude) ja syventäviin (laudatur). Ilmoitustaululla tehty erottelu on aineopinnot (appro ja cumu) ja syventävät. Tämä jälkimmäinen jako on mielestäni tarkoituksenmukaisempi ja helpompi niin opiskelijoille kuin laitoksellemekin.

Toivottavasti moisia sattumuksia ei enää tapahdu, sillä ei kenenkään opiskelijan saa joutua tietämättömyyden koekaniiniksi.

Katri Pyykkö

Edellisten johdosta

Asiasanan toimitus tarjosi ystävällisesti minulle mahdollisuuden vastata A-M.L:n ja Katri Pyykön kirjoituksiin. Perekdyttyäni huolella kirjoituksissa esiin otettuihin asioihin totesin joutuvani käyttämään Asiasanan painotilaa melko laajasti, koska on tarpeen selostaa yliopistohallinnon käytäntöjä asian selkiinnyttämiseksi.

Yhteiskuntatieteellinen tiedekunta ottaa vuosittain tietyn määrän varsinaisia opiskelijoita ja ahtaissa rajoissa vaihtelevan määrän ylimääräisiä opiskelijoita. Varsinaisista opiskelijoista osa otetaan erikoistapauksina hakemuksen perusteella; muut otetaan pääsykokeen kautta. Opiskelijavalinnan perusteet vahvistaa yliopiston hallitus lukuvuosittain ja ne julkaistaan joka kevät ilmestyvässä julkaisussa Opas Tampereen yliopistoon aikoville. A-M.L. on otettu varsinaiseksi opiskelijaksi pääsykokeen kautta.

Varsinaiset opiskelijat otetaan suorittamaan yhteiskuntatieteellisessä tiedekunnassa yhteiskuntatieteiden kandidaatin tutkintoa. Antaessaan opiskelijalle opinto-oikeuden varsinaisena opiskelijana tiedekunta myös edellyttää, että opinnot suoritetaan kandidaatin tutkinnon edellyttämässä laajuudessa. - Vastoin A-M.L:n luuloa minulla ei ole minkäänlaisia valtuuksia päättää tästä asiasta, saati sitten valtuuksia perua tiedekunnan päätöksiä.

Se, että varsinaisen opiskelijan opinto-oikeuden saanut henkilö ei alun alkaenkaan aio suorittaa tutkintoa, vaan tavoittelee ainoastaan tiettyä osasuoritusta, ei muuta hänen saamaansa opiskelija-paikkaan liittyvää velvollisuutta suorittaa opinnot vaaditussa laajuudessa. Oikeuksiin liittyy aina velvollisuuksia! Toki hänellä on oikeus eriävään mielipiteeseen asiasta ja myös mielipiteensä ilmaisemiseen.

A-M.L viittaa myös siihen, että kirjastoasetuksen kelpoisuuspykälässä mainitaan vain aineopinnot. Tässä tutkinnonuudistuksen kapula-kieli on aiheuttanut muillekin virhetulkintoja. Yliopisto katsoo aineopinnot -nimisen opintosuorituskokonaisuuden saavutetuksi vasta, kun tietyn oppiaineen aineopinnot (= tietyt opintokokonaisuudet) ja niiden tueksi vaaditut yleisopinnot on suoritettu. Tämä asia sisältyy implisiittisesti kirjastoasetuksen pätevyyspykälään.

A-M.L. mainitsee saaneensa tutorilta tukea sille käsitykselleen, ettei häneltä vaadittaisi muita yleisopintoja kuin "ne, mitkä muutkin pätevyitymistarkoituksessa kirjastotiedettä opiskelevat suorittavat". Eikö laitoksen taholta todellakaan ole informoitu tutoreita siitä, että laitoksen opiskelijat jakaantuvat kahteen kategoriaan? On 1) varsinaisia opiskelijoita, jotka on otettu suorittamaan tutkintoa ja 2) ylimääräisiä opiskelijoita, jotka on otettu suorittamaan jokin oppimäärä kirjastotieteessä ja informaatiikassa. Nämä tiedot löytyvät itsekunakin opintokirjan nimisivulta. Varsinaiset opiskelijat jakaantuvat vielä kahdeksi alaryhmäksi. Yhteiskuntatieteellisessä tiedekunnassa tutkintoa varten opiskelevat (ja ne kesken jättävät) suorittavat tiedekunnan yleisopinnot vaaditussa laajuudessa. Muissa tiedekunnissa tutkintoa varten opiskelevat suorittavat oman tiedekuntansa yleisopinnot, mutta ottaessaan sivuaineita yhteiskuntatieteellisestä tiedekunnasta he myös suorittavat tämän tiedekunnan yleisopintoja sivuaineopiskelijalta vaaditussa laajuudessa. Ylimääräisiltä opiskelijoilta vaaditaan samat yleisopintosuoritukset kuin em. sivuaineopiskelijoilta.

A-M.L:n kirjoituksesta käy ilmi, että hän on toiminut pitäen lähtökohtana omia henkilökohtaisia tavoitteitaan, jotka yhtenevät monen ylimääräisenä tai sivuaineen opiskelijana aineopintoja harjoittavan tavoitteisiin, eikä hän hyväksy sitä, että voimassa olevan tutkintosäännön perusteella häneltä vaaditaan varsinaisen opiskelijan opintosuoritukset. Onko mahdollista, että tutorkin olisi sekoittanut keskenään neuvottavansa toiveet ja tämän saamaan opiskelupaikkaan sisältyvät vaatimukset? Mihin muuhun hän on voinut perustaa antamansa ohjauksen? UDK:n opintoneuvojille ja tutoreille ehdotaisin noudatettavaksi seuraavaa käytännön informaatiopalvelutyössä hyväksi koettua peukalosääntöä: Jos et käyttämistäsi tiedonlähteistä löydä luotettavaa vastausta asiakkaasi kysymykseen, ota selvä mistä luotettavaa tietoa tai asiantuntija-apua on saatavissa. Hanki tieto itse tai ohjaa asiakkaat tiedon luo.

Katso Pyykön A-M.L:n kirjoituksen johdosta laatimassa kommentissa oleva huomautus, että pääaineopiskelijoilta vaadittavat yleisopinnot ja niiden suorittamisjärjestys on Opinto-oppaassa sijoitettu omituiseen paikkaan, on täyttää asiaa. Niiden oikea paikka olisi voimassa olevan oppaan s:lla 71.

Tälle kömmähdykselle löytyy yllättävä selitys parin vuoden takaa. Aiemmin oppaaseen painettu opintojen ohjeellinen etenemiskaavio jätettiin pois lukuvuoden 1982-83 oppaasta koulutusohjelmatyöryhmän opiskelijajäsenten aloitteesta. He perustelivat aloitettaan sillä, että etenemiskaavio käsitetään liian sitovaksi ja se korostaa tarpeettomasti uuden tutkinnon "putkitutkinnon" luonnetta. Yleisopintojen osalta tuolloinen koulutusohjelmatyöryhmä piti riittävänä, että niiden kohdentuminen eri opintokokonaisuuksille ilmeni vanhan tutkinnon vaatimusten yhteydessä. Kuluneina parina vuotena mikään koulutusohjelmatyöryhmä ei ole kiinnittänyt asiaan huomiota eikä sitä ole myöskään tutkintovaatimuksissa käsittelevissä laitoskokouksissa otettu esiin. Ongelmia ei ole ilmennyt ennenkuin nyt 1984-1986-oppaan voimassa ollessa.

Toki minun koulutusohjelmatyöryhmien puheenjohtajana olisi tullut havaita oppaaseen hiipinyt epäkohta. Vien asian käsiteltäväksi nyt toimivaan koulutusohjelmatyöryhmään. - Siltä varalta, että asia olisi Asiasanan lukijoilta unohtunut, mainittakoon, että koulutusohjelmatyöryhmä on kolmikantaperiaatteella koottu luottamuselin, jonka tehtävänä on koulutusohjelman vuotuinen valmistelu ja jatkuva kehittäminen (ks. Opinto-opas s. 34).

A-M.L. kertoo, että hänen laudaturopintonsa tieteenfilosofiassa eivät riittäneet vapauttamaan 0.5 ov:n studia generalia -luentosarjasta "Johdatus tieteellisiin maailmankuviin". Tämä on asia, joka ei kuulu laitoksen päätösvaltaan, vaan luentosarja on yhteiskuntatieteellisen tiedekunnan järjestämää opetusta. Mielestäni A-M.L:llä on perusteltu syy hakea muutosta saamansa päätökseen ao. luentosarjan tuottamisesta vastaavalta laitokselta.

Käsitykseni mukaan A-M.L:n ja Katri Pyykön esiin tuomissa ongelmissa on syitä niin sysissä kuin sepissäkin. Syyllisyyskertymä A-M.L:n kärsimiin vahinkoihin tulee yhtä monelta suunnalta. Opiksi otettavaa tarinassa on niin laitoksen johtajalla kuin koulutusohjelmatyöryhmällä ja tutoreilla. Toivottavasti myös A-M.L kykenee vähitellen myöntämään, että osuutensa hänelläkin on tapahtuneessa.

Marjatta Okko

RUUSUJEN AJAT

Jos kuvittelet
jos kuvittelet
tytöntypykkä
on aina aina on
yhä eteenkinpäin
ajat tämmöiset
ajat tämmöiset
ajat rakkauden
olet pöhköpää
tytöntypykkä
olet pöhköpää

jos pikkuinen
sinä luulet ohoo
iho ruusuinen
ja ampiaisvyö
somat lihakset
emalji kynsien
sirot reitesi nuo
jalat nymfien
jos luuletkin
niin aina aina on
yhä eteenkinpäin
olet pöhköpää
tytöntypykkä
olet pöhköpää

pois juhlat liukuvat
pois ajat ihanat
auringot planeetat
vain pyörähtävät
vaan sinä pikkuinen
menet eteenpäin
et näe mitä päin
pian lähestyvät

rypyt vikkelät
lihan painavuus
monet leukasi
lihas veltostunut

siis poimi poimihan
jo ruusut ruususet
ja olkoot teriöt
meri täyteinen
hyvän jokaisen
siis poimi poimihan
jos et sitä tee
olet pöhköpää
tytöntypykkä
olet pöhköpää .

Tule, katsohan ruusua, armas
se on
avannut nousuun auringon
pukunsa purppurankarvaisen;
on ilta, ja nyt se jo raukeaa
puku laskoksistansa hervahtaa
väri häipyä, ihosi kaltainen.

Voi armas, sellainen tuokio
ja ruusun aika on mennyt jo
sen kaikki kauneus häipyi noin!
Tyly äiti on luonto tosiaan
ei kestä tuollainen kukkakaan
kuin iltaan saakka noususta koin.

Armaani, kuuntele, rukoilen
kun raikkainta aikaa nuoruuden
sinä myös elät vuosin kukkivin
tule, tule sen ruusuja poimimaan
pian vuodet riistävät karttuessaan
sinun sulosi, kuin tämän ruusunkin.

-"Queneau on saanut aikaan hupaisan
efektin panemalla vastakkain 1500-
luvun viehkeät säkeet ja nykyihmi-
sen sumeilemattoman-realistisen sa-
nonnan."

PIIRROKSET: Tapiiri 1/84

RUNO: "Tulisen järjen aika"

KADONNUTTA MOTIVAATIOITA ETSIMÄSSÄ

Tämä tarina on kirjoitettu päivänä, jolloin ei olisi pitänyt nousta ollenkaan. Tämä on myös tosi ja ihmeellinen kertomus siitä, kuinka kolmannen vuoden kirjastotieteilijä kadottaa aimo annoksen opiskelumuotiivatiostaan eikä halua kuulla puhuttavankaan kirjastoista.

Ymmärrys pääainetta kohtaan puolestaan kohentui kesällä saadun kirjastokokemuksen ansiosta. Tässä vaiheessa kaikki on siis vielä "hyvin" ja ajatus yliopiston jättämisestä tuntuu kauhistuttavalta.

TUTUSTUKAA — IHASTUTTE:

Aloitetaan alusta - syksystä, jolloin saavuin opiskelemaan Tampereelle haaveenaani valmistus joskus kirjastonhoitajaksi. Vietettyäni tätä ennen vuoden eräällä toisella universitaalla täysin epäinhimillisen putkituskinnon kuristuksissa, tärkäläinen tutkinto ja yliopisto tuntuivat taivaan lahjoilta, joiden hyviä ja mielenkiintoisia puolia en jaksanut olla ihastelematta. Täysi vapaus valita sivuaineet tuntui mukavalta ja kiinnostusta kirjastotieteeseen lisäsi se seikka, että entuudestaan minulla ei ollut juuri minkäänlaisia käsityksiä kirjastojen toiminnoista.

ilon huipentuma:

Toisena opiskeluvuotena motivaationi vain yltyi (kyseessä on koko ajan siis "suhtautuminen", ei opintoviikot tms.) ja erityisesti sosiologian opinnot joidenkin yleisopintojen kanssa aikaansaivat kirjoittajassa vakaumuksen, jonka mukaan yliopisto-opiskelu voi parhaimmillaan tarjota runsaasti ihmiselämän kannalta arvokkaita aineksia ja edistää itse kunkin ajattelun kehitystä.

ULA-putkia:

Kolmannen vuoden alussa ja varsinkin näin keskitalvella olen vihdoinkin huomannut itsessäni oireita, joista ennen olen kuulut vain puhuttavan. Olen kylästynyt opiskeluun joitakin poikkeusasioita lukuunottamatta ja motivaation ja perustelujen etsiminen luennollaistumiseen on varsin työlästä. Neljällä luennolla istuminen viikossa tuntuu täydeltä uurastukselta - varsinkin kun yksi luennoista on melko tyhjämpäiväinen ja toinen muuten uskomaton.

TIETOJA

ULASTA:

Vastaavat tunteet ovat pitempään opiskelleiden keskuudessa niin yleisiä, että harva tuntuu tosissaan miettivän tällaisen kyllästymisen ~~ati~~ jopa kriisin syitä tai sitä, mitä pitäisi tehdä kohtuullisen vireyden ja uusista asioista kiinnostumisen säilyttämiseksi. Vaikka kyllästymisen voikin saada aikaan tervettä kriittisyyttä, tällainen

14. opiskelijamaailmaa rasittava ilmiö sietäisi suurempaa huomiota erityisesti tutkinnon-uudistusta ja opintoviikkokarusellia tarkkailevien byrokraattien taholta. Toisaalta itse kunkin olisi motivoitua kaikotessa syytä miettiä keinoja opiskeluelämän piristämiseksi (tehtävä ei ole välttämättä lainkaan helppo).

Omalla kohdallani on kummallista ollut toisaalta turhautumisen tunteen ilmaantuminen hieman odotettua aikaisemmin ja toisaalta se seikka, että "kirjastotieteellinen" ajatteluni tuntuu jumiutuneen paikalleen. En halua kuullakaan tylsiä kirjastotieteen määritelmiä ja päästyäni eroon kyseisistä aineopinnoista olen tullut siihen johtopäätökseen, että syventävistä opinnoista suoriutuminen on parasta lykätä aikaan, jolloin jostain ilmaantuu uusi innostus ja jolloin itsekkin on mahdollisen lisääntyneen työkokemuksen ansiosta pätevämpi ymmärtämään kirjastoilmiöitä.

Kirjastotieteen aineopintojen suorittaminen olikin henkisesti varsin mielenkiintoinen kokemus. Aineopintojen jälkeenhän pitäisi olla periaatteessa jo aika pätevä "kirjastonhoitaja" ja kaikkien perusasioiden (joita syventävät opinnot vain hiovat ja syventävät?) pitäisi olla hallinnassa. Työkokemus on tässä pätevyudessa tietysti tärkeä asia, mutta joka tapauksessa ainakin minusta oli järkyttävää huomata suorittaneensa kirjastotieteen aineopinnot ja samalla miettiä, mitä siitä kaikesta oli oppinut (sekä yleisessä mielessä että kirjastokäytännön kannalta).

Tärkein oppimani asia on kai se havainto, kuinka vähän todella tiedän ja ymmärrän ja kuinka paljon minulla on vielä ymmärrettävää.

tieteellistä suunnittelua:

Lähemmin ajatellen tässä tarkastelutavassa huomaa idioottimaisen sitoutuneisuuden SISÄLTÖJEN tuijottamiseen muotojen ja metodien sijasta, mikä mielestäni jälleen liittyy olennaisesti nykyisten tutkintojen opintoviikkometsästykseseen ja tätä kautta myös opiskelijoiden turhautumiseen. Kuitenkin minusta yliopisto-opiskelussa olisi paljon tärkeämpää esittää sellaisia kysymyksiä kuin MITEN ja MIKSI, ei niinkään MITÄ. Ei todellakaan ole ihme, jos sisältö- ja faktapainotteinen opiskelu tuottaa helposti kylästäyviä opiskelijoita.

ohjeita aloitteleville:

Palatakseni vielä henkilökohtaisiin tuntemuksiini, olen mietiskellyt moniaita keinoja innostuksen palauttamiseksi. Parasta olisi kai yrittää tehdä juuri sitä mitä haluttaa, eli itse tekisi mieleni kovasti jatkaa kesätöiden jälkeen töissäoloa ja pitää opiskelussa tervetullut tauko, pään tuuletamiseksi ja "näkemysten avartamiseksi". Erityisesti kiinnostaisivat tieteelliset kirjastot, joistakirjoittajalla ei ole entuudestaan kokemusta ja jotka koulutuksessammekin ovat lapsipuolen asemassa.

Varsin sovelias vinkki puhdin saamiseksi on myöskin uuden sivuaineen aloittaminen. Omalla kohdallani viimeksi tiedotusoppi on aikaansaanut kohtuullista innostusta, mutta toistaiseksi huumorintajuni ei ole riittänyt sellaisen neljännen ja tarpeeksi kummallisen sivuaineen keksimiseen, joka viehätöksellään peittäisi muiden puutteet.

Loppujen lopuksi uskon kuitenkin siihen, että haalistunut motivaatio joskus vielä kirkastuu omalla painollaan - väkisin ei kannata puurtaa eteenpäin. Kaikenlainen kirjallinen/suullinen keskustelu aiheen tiimoilta olisi varmasti tervetullutta ja toivon, etteivät toistaiseksi innoissaan olevat ahkerointsijat tällaisista pettymyskeskusteluista turhaan masennu. Tsemppiä.

LH

JULKISEN MOKAN PALSTA

Minä olen päätoimittaja. Minä olen jokaiseen tamperelaiseen talouteen leviävän kaupunkilehden uusi päätoimittaja. Minä olen mielelläni päätoimittaja.

Minä olen Tampereen omatunto.

Minä olen sitä mieltä, että Martti Syrjä on oksettava, ja koska minä olen päätoimittaja, minä saan kertoa sen teillekin.

Minä tiedän, että paikallisradiohanke kaataa Tamyn. Minä en nimittäin itse ollut mukana hakemassa paikallisradiolupaa. Minä kun en kuulu Tamyn hallitukseen, eikä opiskelija Marko Puttonen.

Minä kävin Keski-Euroopassa ja minä näin Valmetin koneita. Minä olin siitä onnellinen.

Minä olen hyvin kriittinen. Minä arvostelen mm. journalisminia ja elokuvia. Minulta jää elokuva ymmärtämättä vain siinä tapauksessa, että se on todella nerokas.

Minä olen journalismin asiantuntija, vaikka välillä unohdankin, miten suomea kirjoitetaan. Minä kirjoitin yhdenkin kerran juttuuni kappaleen, joka kuului:

"Halua viedä täältä joitakin on kova."

Minä en taida muistaa itseään, mitä se tarkoittaa. Minä olen kuitenkin Julkinen Sana, joten älkää kysykö minulta, mitä minä tarkoitan. Minä olen varmaankin oikeassa.

Moottorisahamurhaaja iskee jo kirjastoihin?

Karnea tulevaisuudenkuva meil-
le silkasta kutsumuksesta kir-
jastonhoitajan uramme aloit-
taneille. Näinkö on, että pi-
kapuoliin kirjastojen hyllyt
pursuavatkin videoita rakkai-
den kirjojemme sijasta?

UHKAAVALTA NÄYTTÄÄ,

sillä kirjastojen kaksivuoti-
nen videokokeilu alkaa viimein,
vastustamattomasti, maal-
liskuun ensimmäisenä päivä-
nä. Kokeilu aloitetaan viidel-
lä paikkakunnalla, jotka on val-
littu mitä moninaisimpien teki-
jöiden yhteisvaikutuksen perus-
teella. Huomioon on otettu mm.
alueelliset ja kielelliset te-
kijät sekä kirjaston halukkuus
kokeiluun ja käytettävissä ole-
vat resurssit. Onnelliset vali-
tut ovat Helsinki, Tampere,
Kuopio, Rovaniemi, Ylivieska ja
Kirkkonummi. Myöhemmin kokeilua
saatetaan laajentaa maaseudul-
le, mikä elävöittäisi paikkakun-
tajakaumaa mukavasti. Ei liene
tarkoituksenmukaista kokeilla,
miten videolainaus toimii maa-
kuntien suurimmissa kirjastois-
sa.

ORGANISAATIOSTA VÄHÄN

Videokokeilu kuuluu liikennemi-
nisteriön aloittamaan joukko-
tiedotusteknologiam tutkimus-
ohjelmaan. Opetusministeriöl-
lä on kuitenkin kirjastojen
osalta ohjat käsissään, ja sen
asettama videotuimikunta vas-
taa kokeilun suunnittelusta ja
toteutuksesta.

Opetusministeriö vastaa myös
rahoituksesta. Videokokeilua
varten myönnettyt varat kulu-
vat lähinnä filmeihin; laitteet
saadaan lahjoituksina. Valtion
varat eivät liikene lisähenkilö-
kunnan palkkaamiseen eivätkä
myöskään aineiston täydennyk-
seen. Niistä - kuten myös tie-
dotuksen järjestämisestä - saa-
vat kirjastot huolehtia omilla
resursseillaan. Mikäli lisääi-
neistoon ei rahoja löydy, kier-

tää sadan ohjelman kokoelma
kussakin kirjastossa kaksi vuot-
ta samanlaisena, mikä ei varmaan
herättäne asiakkaita kiinnos-
tusta pitkään.

No, eipä hätää, sillä ratkaisu-

han taitaa olla jo kirjasto-
jen valintaperusteissa. Kun
niissä otetaan huomioon kir-
jastojen resurssit, käy niin,
että ne, joilla paljon on, saa-
vat vielä lisääkin.

OHJEMAKOKOELMA

on kaikissa kokeilukirjastois-
sa pääpiirteittäin sama. Sen
laatimisen lähtökohtana on ollut
ohjelmatarjonnan monipuolista-
minen ja vaihtoehtojen lisää-
minen; videovuokraamojen kau-
pallisen tarjonnan kanssa ei
siis pyritä kilpailemaan.

Filmejä kokeiluun välittävät
YLE (60%), Elokuvakontakti (15%),
Kunnallispalvelu (20%) sekä kau-
palliset välittäjät (5%). Ohjel-
misto koostuu tietopuolisista
filmeistä sekä viihteellisemmistä
ohjelmista. Lastenelokuvia
on kaikkiaan n. 30%, riippuen
kunkin kirjaston painotuksista.
Näiden lisäksi kirjastoihin ote-
taan paikallisten tekijöiden
tuotantoa, mikäli sitä on. (Esim.
Kuopiossa toimii videopaja.)

Kokeilun aloittamista viivyttä-
nyt tekijänoikeuskysymys on
ratkaistu - tosin väliaikai-
sesti. Kokeilun ajaksi on Koo-
piosto ry:n kanssa tehty sopi-
mus, jonka mukaan kirjastot saa-
vat esittää ja lainata kokei-
lussa mukana olevaa ohjelmis-
toa opetusministeriön Koo-
piostolle maksamaa korvasta vastaan.
Korvaus ei ole suuren suuri.
Ratkaisu on kuitenkin vain väli-
aikainen, ja mikäli videotoi-
minta jatkuu kokeilun jälkeen-
kin, on Koo-
pioston kanssa tehtä-
vä uusi sopimus.

TOIMINTAMUODOT

Kokeilu keskittyyne pääasiassa tallenteiden lainaamiseen ja yksittäiseen tai ryhmäkatseluun kirjastossa. Julkisia esityksiäkin voitaisiin periaatteessa järjestää, mutta käytännössä se on melko mahdotonta. Esi-tettävien ohjelmien tulee ni-mittäin olla ennakkotarkastet-tuja. Ennakkotarkastus on kal-lista, eikä opetuministeriöitä liikene siihen rahaa. Julkiset esitykset edellyttäisivät myös huvilupaa.

päättänyt aloittaasamanaikaises-ti videokokeilun kanssa lasten-elokuvakokeilun. Sen sijaan, et-tä lapset katselisivat ohjel-mansa videolta, heille järjes-tetään lastenelokuvanäytäntöjä 16 mm:n koneilla.

KOULUTUSTA

Nykyisellään kirjastonhoita-jien valmiudet eivät riitä uu-den viestimen käyttämiseen ja välittämiseen. Kokeilun aikana järjestetäänkin Tampereen yli-opiston täydennyskoulutuskes-kuksessa kursseja tai seminaa-reja, joiden tarkoituksena on syventää kirjastonhoitajien tietoutta yleensä kuvakulttuu-rista ja erityisesti videosta. Koulutukseen kuuluu suunnitel-man mukaan mm. kuvailmaisuus, ko-koelmien muodostaminen, kuva-ai-neiston luokitus ja luetteloin-ti.

KIRJAKO AINOA YSTÄVÄMME?

Videokokeilu on herättänyt vastustusta ja epäilyä kuten videokulttuuri kokonaisuudes-saankin. On puhuttu videon pas-sivoivuudesta ja kehnosta tasoe-ta. Videosta on tullut kult-tuurin rappeutumailmiö ja sivilis-tyksen taantuman tunnusmerkki.

Kirjastojen ja kirjojen ystä-vien taholta suhtautuminen on ollut miltei yksinomaan kiel-teistä. On unohdettu, ettei lai-te sinällään voi olla hyvä ei-kä paha, vaan merkityksen sille antaa se, miten sitä käytetään. Eivät kirjatkaan ole ainoastaan hyviä. Video on saanut huonon maineen runsaan B-filmien vuok-rauksen vuoksi. Eikö kuitenkin rakentavampi vaihtoehto täy-delliselle tyrmäämiselle olisi videotoiminnan monipuolistami-nen?

Kirjastotyön välineellistymi-nen näkyy myös kirjamäärära-hojen itsestäänselvänä ensi-sijaistamisena. Uutta han-kittaessa ei rahoja lohkais-ta ainakaan kirjamäärärahois-ta. Ovathan kirjat tietenkin turvallisia ja muutos aina hyp-

py tuntemattomaan. Mutta eikö kirjastojen toiminta-ajatus oke hämärtynyt, jos niiden päätar-koituksena on kirjojen säilyttä-minen ja välittäminen? Eikö pi-kemminkin pitäisi puhua sisäl-löistä?

Ilmeisesti kirjastot ovat joutu-massa muutokseen mukaan, eikä siitä selvitä kivuitta. On tultu ha kuvitella, että nykyisään käytäntöihin ja kirjojen aseman korostamiseen pitäytyvä kirjasto-työ elättäisi itseään pitkään. Nyt tarvittaisiin uutta kirjas-topoliittista linjanvetoa; perustei-ta ja suuntaa kirjastojen kehitykselle.

Merja Kummala
Seija Laitinen
Ritva Kumpulainen

Kiitos kirjeestä, nuoret

SYKSYLLÄ 1984 TEHTIIN JÄLLEEN KURSSIKYSELY. KYSELYYN SISÄLTYY VÄT SEURAAVAT KURSSIT: KIRJAS-

~~totioteon~~

TOTIOTTEEN JA INFORMATIIKAN PERUSKURSSI, TIEDONLÄHTEET I JA TIETOJENKÄSITTELYN PERUSTEITA. OLEMME KOONNEET YHTEENVEDON VASTAUSLOMAKKEISTA. KAIKKIAAN VASTANNEITA OLI 41, JOISTA PÄÄAI-NEOPISKELIJOITA OLI 17, SIVUAI-NEOPISKELIJOITA 12 JA TYTTILÄISIÄ 12.

TIEDONLÄHTEET I

Tiedonlähteet I kurssiin kuului 0,5 opintoviikkoa luentoja ja 1,5 opintoviikkoa harjoituksia. Luentosarjan loppukuulustelun yhteydessä tentittiin myös Groganin kirja Practical reference work. Kurssiin kokonaisuutena oltiin tyytyväisiä.

Suurin osa kyselyyn vastanneista piti Groganin kirjaa kiinnostavana. Sen tarkoituksenomaisuudesta oltiin selvemmin erimieltä. Noin puolet vastanneista piti Practical reference work-teosta epätarkoituksenmukaisena.

Luentosarja oli selvän enemmistön mielestä mielenkiintoinen ja yleiskuvan muodostava. 20 % vastanneista sanoi luentoja olevan liian yksityiskohtaisia.

Tentti oli vastaajien enemmistön mukaan sopiva ja asiallinen. Muutama vastaaja piti kysymyksiä tylsinä ja outoina ja valitti niiden edellyttävän ulkolukua.

Harjoitusten aihepiirin kattavuutta pidettiin yleensä riittävänä. Joittenkin mielestä painotettiin kuitenkin liikaa yhteiskuntatieteitä ja vastaavasti humanistiset tieteet jäivät liian vähälle huomiolle.

Suurin osa vastasi harjoitus- kysymysten olleen hyödyllisiä kirjoihin tutustumisen kannalta. Joi-

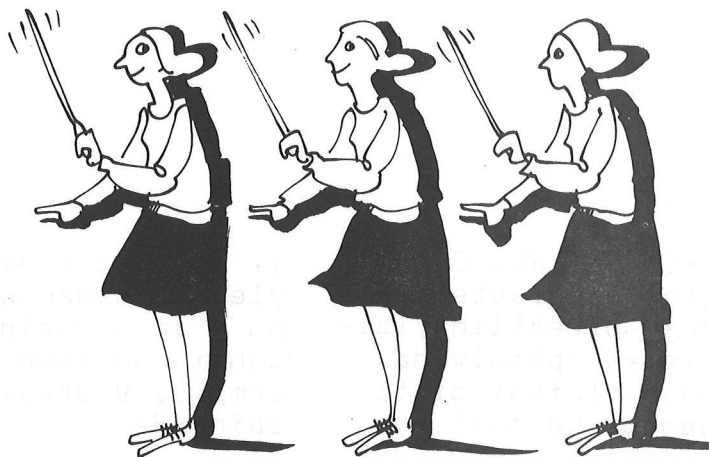

denkin mielestä kysymykset eivät aina olleet tarkoituksenmukaisia käytännön työtä ajateltaessa.

Monien mielestä lähteiden rakenne ei tullut riittävän hyvin selville. Ajan puute ja kysymysten paljous/vaikeus esti kunnollisen tutustumisen kirjoihin.

Vieraillevien luennoitsijoiden väitettiin puhuneen liikaa, kaivattiin enemmän harjoittelua. Vierailijat olivat kuitenkin monen mielestä mukavaa vaihtekua. Erityisesti pidettiin TTKK:n harjoituksesta. Matkustaminen muihin kirjastoihin oli muutamien mielestä tympäisevää.

Nopea tahti ja kova kiire oli harjoitusten suurin miinus. Osallistujat olisivat halunneet enemmän harjoituksia pystyäkseen paremmin perehtymään teoksiin. Laajoissa aihepiireissä voisi olla vaihtoehtoisia harjoituksia. Käytännönläheisyyttä toivottiin vieläkin enemmän. Tiedonlähteet II toivottiin paikkaavan I osan aukkoja.

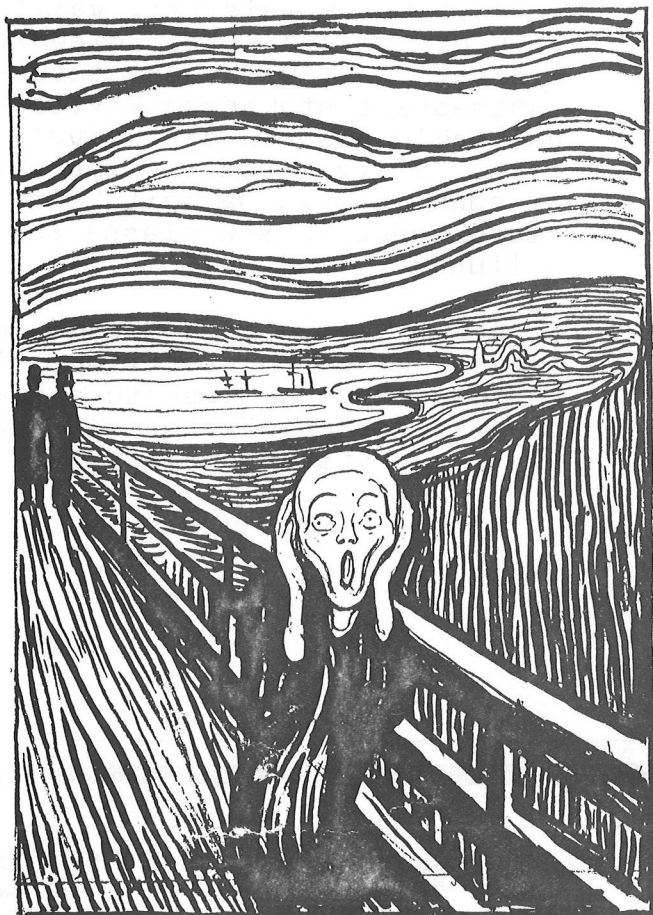

Kouluttajien koulutusta.

KIRJASTOTIETEEN JA INFORMA- TIIKAN PERUSKURSSI

Luentosarjan yleiseen arviointiin tähtäävien (ylimalkaisten/mustavalkoisten?) kysymysten antamien tulosten perusteella suurin osa (2/3) vastaajista piti kurssia mielenkiintoisena ja peruskurssina onnistuneena. Tarkempia mielipiteitä kysyttäessä ilmeni kuitenkin aika lailla kritiikkiä. Ennen kaikkea valitettiin luennoitsijan liian nopeaa taktia ja esitystavan sekavuutta. Monien mielestä kurssi oli liian pikkutarkka ja yksityiskohtainen. Jotkut arvostelivat luentoa liiallisesta painottamisesta historiaan. Peruskurssilta kaivattaisiin selkeämpää jäsentelyä, johdonmukaisuutta ja suurempia linjanvetoja alaamme sekä kirjastotieteen ja informatiikan paikallistamista yhteiskuntatieteiden joukossa.

Peruskurssin kirjat oli kyselyyn mennessä tenttintynyt 3/4 vastaajista. Useimpien (3/4) mielestä kirjatentti ja luento toimivat toisiaan täydentävinä. Suurin osa vastaajista piti kirjoja tarkoituksenmukaisina kurssin kannalta. Kiinnostavimpina pidettiin Eskolaa, Pricea ja Mikhailovia. Jokelaa ja Sheraa noin puolet piti kiinnostavina, puolet tylsinä. Shera sai kritiikkiä epäolennaisuuksien ja itsestäänselvyyksien esittämisestä sekä liiallisesta USA-painotteisuudesta. Eskolan ja Pricen tilalle jotkut toivoivat uudempaa kirjallisuutta.

Edward Munch · Der Schrei · Holzschnitt

TIETOJENKÄSITTELYN PERUSTEITA
Tietojenkäsittelyn perusteita-
kurssin luentoja pidettiin yleis-
sesti ottaen melko epäselvinä.
Mielipiteet hajaantuivat siitä
antoivatko luennot kokonaisku-
van aiheesta samoin vaikeudes-
ta oltiin erimieltä. Monistei-
ta pidettiin selkeinä ja tar-
peellisina.

Kurssi ei tuntunut täyttävän
odotuksia mutta kuitenkin ei
osattu perustella, mistä se joh-
tui. Harjoitukset koettiin epä-
tarkoituksenmukaisiksi, valitet-
tiin niiden lyhyttä. Joidenkin
mielestä se alustavasta tutus-
tumisesta tietokoneen käyttöön,
vaikkakin lisäneuvoja kaivat-
tiin. Osa ryhmistä ei ilmeises-
ti edes päässyt harjoituksiin
tietokonekeskuksen olessa sul-
jettuna.

Tentti koettiin hyvänä ja
asiallisena. Innostuttiinpa si-
tä jopa kehuaan kasvatusopil-
liseksi mestarinäytteeksi. Tent-
ti tuntui vastaavan kurssia.

TYTtiläisten vastaukset olivat
yleensä samansuuntaisia kuin
pää- ja sivuaineopiskelijoiden.
tentin suhteen oltiin kriitti-
sempiä. Vastaukset olivat jos-
sain määrin perustellumpia.

UDK:STA

Kiinnostusta ainejärjestötoi-
mintaan on, mutta se ei ole spe-
sifioitunutta. Vaadittiin aktii-
visuutta, mutta ei tarkennettu
(missä?). Sivuaineopiskelijat
valittavat epävarmuudesta tulla
ainejärjestöön. Tietenkin he
ovat tervetulleita. UDK:ta väi-
tettiin kirjastotieteen ja in-
formatiikan opiskelijoiden am-
mattijärjestöksi. Opiskelijoi-
den etuja ajava järjestö sen
kai tulisi ollakin.

Toivottiin myös opintopiiriopis-
kelua. Aiheellinen toivomus,
toteuttamiskysymys vain on on-
gelma. Pitäisikö tapaamisten
olla virallisia vai epäviralli-
sia? Kumpi tapa tuottaa keskus-
telua paremmin?

Kurssineuvosto vm. 1984
Kristiina Hakala
Lea Parviainen
Outi Vaattovaara

äänisaastetta

KULTTUURIKESKUSTELUA HESARISSA

Helsingin Sanomien musiikkiarvostelija Seppo Heikinheimo kohauttaa taas. Viime syksynä hän ehätti väittämään Erkki Salmenhaaran Siibelius elämäkertaa plagiaattiksi. Asiaa tutkittiin ja todettiin, ettei sitä pidä kopiona kukaan muu kuin Heikinheimo. Nykymusiikkia hän arvostelee tyyliin: ei tätä juuri musiikiksi voi sanoa. Hiljattain HeSa:n palstoilla käydyssä keskustelussa hän mm. hyökkäsi kirjastojen musiikkivalinnan kimppuun: kirjastoissa soitetaan infernalista äänisaastetta, alimman luokan roskamusiikkia. Mieli-piteet ovat mielipiteitä, mutta läytyykö perusteluita siitä. Tarkastelen hieman keskustelua ja S. H:n perusteluita.

6.1 Heikinheimo kirjoitti suosikistaan Glenn Gouldista. Tämä kanadalainen pianistivainaja keskittyi pelkästään levytyksiin konserttien sijasta. Näin S. H. :

Minut veti oikein toisissaan mieteliääksi se Gouldin teesi, että on parempi kuunnella ensiluokkaisia taiteilijoita levyiltä kuin toisen luokan taiteilijoita konsertissa. Miten ihmeteltävän ajankohtainen toteamus esimerkiksi sellaisen peräkylän kuin Helsingin asukkaana kannalta!

10.1 tähän kirjoitti vastineen Turun Yliopiston oikeustieteen professori Hannu Tapani Klami: "Glenn Gould oli elitistinen." Klami puolustaa konserttijärjestelmää ja ns. toisen luokan taiteilijoita mm. seuraavasti:

Luova ja esittävä taide eivät voi olla yksinomaan mekaanisen välityksen varassa: kysymys on tärkeältä osin ihmisten välisestä vuorovaikutuksesta. Jos sen pohja on liian kapea suunnalla tai toisella, kulttuuri näivettyy. Taiteilijakato on ainakin yhtä paha asia kuin yleisökato.

Ja Heikinheimo vastaa:

Koko asiasta on nyt vain keskusteltu hieman vääraltä pohjalta lähtien sen vuoksi, että taiteilijoitahan on muitakin kuin ensimmäisen ja toisen luokan. Koskapa esim. Inarissa lienee kuultu edes kolmannen luokan taiteilijaa? Kyllä silloin on parempi kerätä joko yksin tai yhteisvoimin (kirjastoon) hyvä valikoima Glenn Gouldia ja muita huippuluokan taiteilijoita levyillä kuin odottaa vuoden ainoaa, laadullisesti kyseenalaista konserttipahtumaa, semminkin, kun esim. RSO maata kiertäessään käyttää solisteina omia rivimuusikoitaan ikään kuin he paremmin kelpaisivat "provinssin" asukkaille.

Asiasta toiseen mennäkseni: meillä tarvittaisiin kirjastoportaassa huomattavasti enemmän tietoutta sekä äänentoistolaitteiden hankinnassa että levyjen valitsemisessa. Edelliset ovat usein ala-arvoisia, levyhyllyissä näkee taiteilijoita, joiden luokittelemisen yrittäminenkin on hirvittävä ajatus.

SEPPO HEIKINHEIMO

Äänentoistolaitteista olen samaa mieltä S.H:n kanssa. Paitsi tietoutta tarvittaisiin asennemuutoksia ja rahaa, jotta saataisiin edes musiikkiosasto jokaiseen kirjastoon. Lieneekö Inarissa-kaan musiikkiosastoa? Levyvalikoiman ei varmaan koskaan saada eri alojen asiantuntijoita saati sitten fakki-idiotteja tyydyttäväksi.

Keskustelu jatkui 15.1. Hifi-lehden toimittaja Jukka Isopuro väitti: "Äänilevy on meillä laiminlyöty ilmiö."

Miten on äänilevykulttuurin laita Helsingissä ja Suomessa? Pohtimisen arvoinen asia on yleisemmin, miten äänilevyä ja konserttia pitäisi verrata keskenään vai voiko niitä ollenkaan verrata.

Inarissa ei ehkä ole kuultu kolmannen luokan taiteilijaa (Heikinheimo 10. 1.), mutta kuinka usein sinne ajautuu kolmannen luokan levy? Peräkylä-Helsingissä näyttää ensiluokkaistenkin levyjen valikoima kohtalaisen runsaalta, mutta systemaattisuus puuttuu.

Harvalla liike-elämän alalla tieto kaupatusta tuotteesta on niin olemaan kuin levybisneksessä. Tämä koskee ennen kaikkea klassisen musiikin vähittäiskauppaa, mutta maahantuojillekin Beethoven on usein pelkkä levykoodi.

Ja Heikinheimo vastaa:

Isopuro on monessa suhteessa oikeassa — parantamisen varaa olisi joka taholla. Mutta on syytä muistaa, että koko maailman levytuotannon esitteleminen muuten kuin mielivaltaisesti poimimalla on jotakuinkin mahdoton tehtävä.

Seuraava vastine ilmestyi 31.1 :

Äänilevyä ei ole laiminlyöty

Johtava kirjastonhoitaja Erkki Poutanen ja Esittelevä ääniteluettelo-lehden vastaava toimittaja Riitta Tingander jatkavat äänilevyn asemasta käytyä keskustelua, joka lähti liikkeelle Seppo Heikinheimon Glenn Gould -artikkelista (HS 6. 1.) Heikinheimo vastaa kirjoittajille.

Puuttumatta syvällisemmin tämän lehden palstoilla käytyyn "live vai levy" -keskusteluun haluamme omalta osaltamme tarkentaa käsitystä uuden äänilevytuotannon seuraamisesta ja esittelystä Suomessa. Kriitikkojen lisäksi joutuvat maamme musiikkikirjastonhoitajat työksensä arvioimaan ja seuloimaan ilmestyviä äänitteitä ja valitsemaan niistä ne, joihin tarjontaan nähden pääsääntöisesti liian niukat määrärahat käytetään. Kirjoihin on yleensä mahdollista tutustua etukäteen näytelähetysten avulla, mutta on hyvin harvinaista, että kirjastossa hankintapäätöksiä tekevä voi etukäteen kuulla uusia äänilevyjä. On siis luotettava oman musiikintuntemuksen pohjalta rakentuvaan intuitioon ja asiantuntijoiden saamaan.

Jotta kenenkään ei tarvitse sentään kirjoittaa leveysittelyjä "kahden levyn päivävahtia" (Seppo Heikinheimo 15. 1. 1985), perustettiin muutama vuosi sitten lähinnä musiikkikirjastojen hankinnan apuvälineeksi Kirjastopalvelun julkaisema Esittelevä ääniteluettelo-lehti, jossa uusien koti- ja ulkomaisten äänilevyjen esittely- ja ar-

vostelutyön jakaa tällä hetkellä 15 musiikin eri alojen asiantuntijaa.

Esittelevä ääniteluettelo ei kilpaile musiikin eri alojen erikoislehdistön kanssa, sen tarkoituksena on ennemminkin toimia perusteellisen ajankohtaisen musiikkituotannon yleiskatsauksena, kattaa kaikki musiikinlajit ja seurata suurten tuottajien lisäksi myös tasokkaita pienkustantajien levytyksiä ja omakustanteita. Vuosittain lehdessä esitellään noin 700 Suomen markkinoille ilmestyvää ääniteuutusta. Levyt kulkeutuvat monenlaisiin kirjastoihin eri puolille maata, laajan ja monipuolisen kuulijakunnan käyttöön.

Vaikka ulkomaisesta levytuotannosta voidaan esitellä vain pieni osa, ei esittely suinkaan ole "mielivaltaista" tai "sattumanvaraista". Levytuotantoa seurataan säännöllisesti näytelevyjä, maahantuojien esitteiden, ulkomaisten musiikkijulkaisujen ym. pohjalta.

Asiantuntijoilla lienee pääasiassa tiedonvälittäjän rooli, mutta meidän kokemuksemme mukaan he voivat myös jossain määrin vaikuttaa kysyntään: esittelyt edistävät valikoivasti "hyvien" ja mahdollisesti tuntemattomampien levyjen myyntiä vaihtoehtoisena vaikutusmekanismina levy-yhtiöiden "huipunimien" markkinoimille. Esi-merkkinä asiantuntijoiden ja maahantuojien yhteistyöstä on Esittelevän ääniteluettelon välittämän tiedon avulla usein saatu Suomeen äänitteitä, joita ei maahantuojien

varastoista tai musiikkiliikkeistä muuten löydy.

Mainoksissa on ymmärrettävästi edullisempaa tehdä tunnetuksi muutamaa hyvin myyvästä nimeä kuin esitellä monia nimekkäitä. Kirjastojen ja omaa musiikkinäkemystään laajentamaan pyrkivien kuuntelijoiden tarve on päinvastainen. Pyrimme osaltamme tuomaan monipuolista tietoa uutustarjonnasta niin musiikkikirjastojen kuin muidenkin uusista äänitteistä kiinnostuneiden ulottuville.

ERKKI POUTANEN
RIITTA TINGANDER

Hauska kuulla, että asiat ovat tässä suhteessa paremmalla mallilla kuin luulinkaan. Mutta miten lienee makukriteereiden laita? Minun tietääkseni kirjastot eivät pidä tarjolla ns. miestenlehtiä, heikoimpia sarjakuvajulkaisuja, seikkailulukemistoja ja muuta roskaa, mutta musiikissa kirjastot taitavat olla kaikkiruokaisia ja hyväksyä yllyhinsä sellaistaakin, mikä rinnastuu em. painotuotteisiin ja mitä Yleisradio syyttää päivittäin monen kanavan kautta.

Kävin pari päivää sitten sattumoisin Töölön kirjaston musiikkiosastolla, mutta pötkin mahdollisimman nopeasti raittiseen ulkoimaan, koska eräässä huonosti eristetyssä kopissa soitettiin laitteiden täydeltä jotain aivan infernaalista äänisaastetta. Kuka valvoo kirjastojen valitsijoita?

SEPPO HEIKINHEIMO

Nyt Heikinheimo siirtyy taiteiden väliseen vertailuun ja huumorin puolelle. Herää kysymys eivätkö Hifi-lehti ja Heikinheimo, musiikin ammattilaiset, tunne Esittelevää ääniteluettelo. Missä on vika? Kiinnostuksen puutteessa vai huonossa tiedonkulussa? Ja mitähän S.H. oikein tarkoittaa tällä infernaalisella? Vieläkään S.H. ei ilmoita mitään musiikkia hän on Töölössä kuullut.

Ja sokerina pohjalla 7.2 S.H:n vastaus Heikki Poronilan asialliseen kommenttiin. Lopulta-kin vastaus kysymykseen, mitä S.H. kuuli Töölön musiikkiosastolla: ns. nuorisomusiikkia. Hyvä Seppo, hyvää nuorisovuotta.

Maisteri Pekka Gronow puuttuu Seppo Heikinheimon aloittamaan (HS 31. 1.) äänilevykeskusteluun eli lähemmin kirjastojen musiikkivalikoimiin. Heikinheimo vastaa Gronowille.

Helsingin Sanomain musiikkiarvostelijoilla on pitkään ollut vakiintunut työnjakonsa. Seppo Heikinheimo käy Finlandia-talolla sinfoniakonserteissa, kun taas rockkonsertteihin lähetetään Jukka Hauru ja jazzia arvioimaan vaikkapa Lauri Karvonen. Meitä lukijoita ei lainkaan vakuuttaisi, jossa esimerkiksi Leonard Cohenin tulevaa konserttia arvostelemaan lähetettäisiin Heikinheimo.

Nyt Heikinheimo on kuitenkin lähtenyt arvostelemaan kaupunginkirjaston äänilevykokoelmia — ennalta arvattavin seurauksin. "Pö-

kin mahdollisimman nopeasti raittiiseen ulkoilmaan, koska eräässä huonosti eristetyssä kopissa soitetiin laitteiden täydeltä jotakin aivan infernaalista äänisaastetta", hän kirjoittaa.

Heikinheimo ei edes kerro, mikä levy on saanut hänet voimaan noin huonosti. Miltä tuntuisi konserttiarvostelu, jonka kirjoittaja kertoi käyneensä Tavastia-klubin ovelta mutta lähteneensä heti pois, koska nimeltä mainitsematon esiintyjä ei miellyttänyt?

Kirjastoihin hankitaan sekä lyriikkaa että sotaromaaneja, vegetaarisia keittokirjoja ja lihan valmistuksen oppaita. Kristillinen, buddhalainen ja ateistinen kirjallisuus odottavat hyvässä sovussa lukijoitaan hyllyssä.

Myös musiikissa kirjaston pitää

pystyä tarjoamaan joka alalta jotakin. Emme tarvitse äänilevyrovioita kirjastojen piholle.

PEKKA GRONOW

Olen aina pitänyt Pekka Gronovia varsin järkevänä miehenä, vaikka hänellä onkin valitettavan huono musiikkimaku. Nyt hänen looginen päättelykykynsä näyttää ainakin tilapäisesti samentuneen.

Kirjastojen toiminnan kannalta on täysin oikein, että niihin hankitaan sekä lyriikkaa että sotaromaaneja, vegetaarisia keittokirjoja että lihan valmistuksen oppaita, kristillistä, buddhalaista ja ateistista kirjallisuutta.

Tällä vertauskuvalla Gronow yrittää vakuuttaa, että "myös musiikissa kirjaston pitää pystyä tarjoamaan joka alalta jotakin". Mutta vertausuhan ontuu täysin!

Totesin, että kirjastot eivät tarjoa "miestenlehtiä, heikoimpia sarjakuvajulkaisuja, seikkailulukemistoja ja muuta roskaa", mutta kylläkin niihin verrattavaa äänisaastetta.

Taitaisi olla parempi, että Gronow ryhtyisi ajamaan demokraattisten periaatteidensa ("joka alalta jotakin") toteuttamista painotuotteiden alalla ja pysyisi erossa musiikista, josta hän ei enenkään ole ymmärtänyt mitään, kuten esim. Joonas Kokkonen aikoinaan on todistanut.

Kirjastojen piholle ei tarvita äänilevyrovioita, mutta alimman luokan roskamusiikin (tästä oli kysy-

mys Töölössä, vaikka ei kiinnostunut selvittämään lajinnimikettä) paikka ei toissa. Ne ovat sivistyminkä luulisi Gronowin väen sivistysliiton korkeiljana tietävän.

SEPPÖ HEIKINHEIMO
H.K.

Hei, hei, haitari soi!

sävel ANKI LINDQVIST
sanat MARITA LINDQVIST

Hei, hei, hai-ta-ri soi! Kel-le-päs soi? Mis-sä-hänsoi? Lähel-lä kor-va-a se

hel-läs-ti kuis-kii, lat-vas-sa-pui-den se nau-ra-en hui-s-kii ker-to-en sä-ve-lin

Moi-lal-le, Mal-lal-le, Rei-jol-le, Rai-jal-le, Kal-lei-le, Nal-lei-le, ker-to-en luon-nos-ta,

vih-reis-tä-puis-ta, lin-nuis-ta, sir-kois-ta, mo-nis-ta muis-ta, ker-to-en lap-sis-ta

siel-lä ja tääl-lä, Af-ri-kan mais-sa ja Poh-jolan jää-lä, ker-to-en lei-kis-tä,

ker-to-en työ-s-tä, ker-to-en aa-mus-ta, ker-to-en yö-s-tä, Mi-tä me puu-haan-me?

Mil-loin ja mik-si? Kek-si-päs pi-an tuo teh-tä-vän nik-si! Tut-tu on sa-tu. Vai

lie-nee-kö uu-si? Lau-lu-ja tun-nem-me yks kaks ja kuu-si. Tuu-li-han tuossa meill'

sä-ve-len toi. Hei, hei, hai-ta-ri soi!

MONA 22 PP
MATTI TERPO
HANOI
ROCKS
BEETHOVEN
SIELUN HOIKU
JELLY
ANJA NISIAINEN
WAGNER
IRON MAIDEN 9 AD
NARTTU
TAKAMÄKI
ARMSTRONG
olivaltio sihteeri

Vielä kirjastojen musiikkivalikoimista

Vantaan pääkirjaston musiikki-osaston hoitaja Heikki Poroila jatkaa keskustelua kirjastojen musiikkivalikoimista. Seppo Heikinheimo vastaa Poroilalle.

Seppo Heikinheimo on edelleen (HS 31. 1. ja 4. 2.) sitä mieltä, että musiikkikirjastojemme aineistovalintapolitiikka on suoraan — ainakin makukriteerien osalta — "Luokittamiskelvottomat taiteilijat" ja "infernaalinen äänisaaste" ovat panneet Heikinheimon epäilemään, ettei kukaan valvo kirjastojen valitsijoita.

Jonkinasteisesta käsitesekeanuksesta lienee kysymys, sillä yleiset kirjastot eivät voi harjoittaa valintapolitiikkaa "maun" perusteella, vaikka yksityinen ihminen luontevasti niin tekeekin. "Maun" sijasta yritämme toteuttaa "laadun" ihannetta, vaikkei sekään ole ongelmattonta.

Tavoitteemme mahdollisimman korkealaatuisen kokoelman rakentamista erilaisia musiikkimakuja tyydyttävän monipuolisuuden perustalle. Emme halua toimia makutuomareina, mieluummin kehittämme musiikkikirjastoja kuluttajavalistuksen suuntaan sekä sisällön että tekniikan osalta.

Onko musiikkikirjastoissa ns. kirjastokelvotonta musiikkia? Rajanveto on aina vaikeaa ja kokoelmat ovat toistaiseksi kovin epätasaisia ja erilaisia. Heikoin äänitarjonta pyritään kyllä pitämään kirjastojen ulkopuolella, mutta kriteerinä on tällöinkin musiikinlajin sisäinen laatuvahtelu, ei näkemys jonkun tietyn musiikin historiallisen esiintymismuodon "paremmuudesta" tai "ala-arvoisuudesta". Toki kokoelmat heijastavat musiikkikulttuuriamme, mutta sen rinnalla pyritään tietoisesti avaamaan näkymiä maailman musiikin koko rikkauteen.

Kokoelmaa, joka tyydyttäisi kaikilta osiltaan kaikkia oletettavia käyttäjiä, ei voida rakentaa. Mu-

siikkikirjastot eivät pysty täyttämään kaikkia muitakaan erikoisvaatimuksia. Monipuolista laadun tarjoamalla ne pyrkivät kuitenkin tarjoamaan vaihtoehtoisen musiikkipalvelun siitä kiinnostuneille.

HEIKKI POROILA

Uskon kyllä Poroilaa siinä, että rajanveto erilaisten musiikin lajien välillä on vaikeaa ja että kokoelmat ovat epätasaisia. Mutta koska kirjastoväen ammattitietoa ja laatuvahtia riittävät kioskirjallisuuden ja kaiken videoroskan karsimiseen pois kirjastoista, pitäisi samanlaisen rajanvetoon pystyä mielestäni myös musiikin alalla, semminkin, kun Sky Channel ja paikallisradioasemat alkavat kohta syyttää kaupallisen maun määräämistä äänisaastetta niin tiuhaan, ettei siihen enää valtiollisten sivistyslaitosten apua tarvita.

Minä en ole näihin musiikin lajeihin lähemmin tutustunut, mutta uskoisin, että kirjastoissa olisi paljon raivattavaa ja että asiantuntevasta tarvittaisiin lisää.

Todettakoon väärästä vuoksi, että vaikka pidänkin tällaista ns. nuorisomusiikkia taiteellisesti vähäarvoisena, tai arvottomana, olen ehdottomasti sitä mieltä, että sen kuuntelemiseen tulee vapaassa maassa olla täysi oikeus — yleisten järjestyssääntöjen puitteissa — esim. omasta radiosta tai omilta levyiltä. Kirjastoja ei kuitenkaan ole perustettu tarjoamaan ilmaiseksi sitä, mitä kioskista ja levykaupasta saa maksusta, eikä täydentämään sitä, mitä sähköiset viestimet syyttävät ilmaiseksi enemmistön maun mukaan.

SEPPÖ HEIKINHEIMO

OIKEIN VOITEIN VIEHKEÄKSI

MEIKKAUKSEN MERKEISSÄ ①

Huolimaton ulkonäkö ja kaikenlainen boheemisuus on nyt kirjastoväellekin täysin sopimatonta, passé. On nimitäin saatu selville kirjaston ~~arvostuspulan~~ arvostuspulan tärkeä osatekijä. Asiasta gradun tehneen opiskelijan mukaan syy on asiakkaiden esteettisen miellyttämisen (ainakin siihen pyrkimisen!) laiminlyönti.

Palkkauksen parantaminen, arvostus, koko dilemma on kaiken tämän ajan ollut -mitä suurimmassa määrin- omissa käsissämme!

Luontevassa make-upissa on ajattoman kauneuden leima, jos se on hyvin suoritettu. Se juuri tekee meistä huolitellun näköisiä ja viehättäviä. Jokainen nainen ei voi olla täydellinen kaunotar, mutta jokainen nainen voi entisestään kaunistua. Meikkaamisen tarkoituksena onkin peittää virheet ja toisaalta korostaa kauneimpia piirteitämme. Tämänkin taito on opeteltava kuten mikä tahansa uusi asia.

Kaunistavia piirteitä: Rumentavia piirteitä:

Kaunis hiusraja
Kaunis otsa
Pitkät silmäripset
Kauniit kulmakarvat
Kaunis suu
Kauniit silmät
Säännölliset piirteet

Iso nenä
Leveät kasvot
Pitkät kasvot
Neliskulmaiset kasvot
Suuri suu
Liian pieni suu
Harmaa iho

Parannuskeinoja:

Iso nenä: jos nenä on leveä, on sen seinämät ja sieraimet puuteroitava tummalla puuterilla. Jos nenä on liian pitkä, on nenänpää ja sieraimet puuteroitava tummalla.

Leveät kasvot: kun kasvot ovat liian leveät, sijoitetaan poskipuna lähelle nenää ja levitetään kapealle alalle suunnaten alhaalta ylöspäin. Alue tukanrajasta poskipunaan ihojauhutetaan tummemmalla puuterilla kuin muu osa kasvoja.

Pitkät kasvot: pitkänomaiset kasvot saadaan näyttämään lyhyemmiltä ja täyteläisemmiltä kun poskipuna sijoitetaan kauemmaksi nenästä lähelle tukanrajaa. Otsa ja leuka voidaan jauhottaa tummemmalla puuterilla.

Suuri suu: huulia ei pidä maalata pieliin saakka vaan ainoastaan keskiosaa. Se saa suun vaikuttamaan pienemmältä.

Liian pieni suu: huulipunaa 'venytetään' aina suupieliin saakka ja keskusta voi olla vaaleampi kuin sivut.

Harmaa iho: hyvän, omiin väreihin sointuvan puuterinalusvoiteen avulla, joka levitetään kevyesti ja tasaisesti, saadaan ihoon kaunis ja henkeä kuuluto, jota sopiva poskipuna oikein käytettynä korostaa. Ei kenenkään tarvitse nykyään olla ikävän harmaakasvoinen ja ruma.

VAARALLISET VÄRIT

OLETTE varmasti huomanneet, että eräät pukunne värit saavat kasvonne näyttämään jollakin tapaa erikoisen raikkailta, mutta toiset värit taas antavat niille himmeän leiman. Luontevan make-upin yhteydessä on huolitellusti pukeutuvan naisen syytä painaa mieleen muutamia päteviä ohjeita niistä väreistä, joita hänen on vältettävä säilyttääkseen persoonallisen olemuksensa raikkouden.

● Jos ihon värinne on kellertävä, välttääkää voimakkaita sinisiä ja sinipunaisia värejä pukeutumisessanne, sillä ne tehostavat vielä enemmän ihon kellervää tuntua.

● Jos ihonvärinne on kovin punainen, välttääkää vihreää.

● Jos olette kalpea, älkää käyttäkää punaista tai kirsikanpunaista, sillä ne lisäävät kalpeuttanne.

● Jos ihonvärinne on sinipunerva, on vihertävänsininen vaarallinen puvun väri. Se tehostaa vain kasvojen punakkuutta.

● Kellertävä iho vaikuttaa vähemmän harmaalta punakeltaista, appelsiininkeltaista, ruosteepunaista ja ruskeanpunaista vastaan. Heleänkeltainen väri laimentaa ihon sairaalloisen vaaleaa vaikutelmaa ja punainen neutralisoituu purppuranpunaista, viininpunaista ja appelsiininkeltaista vasten.

● Heleät, kirkaat ja vahvat värit saavat kalpeat kasvot näyttämään vielä kuulakkaammilta. Harmaa kasvojen väri ikäänkuin kirkastuu tummia värejä vastaan.

● Musta saa varjoon kaikki muut värit ja saa ne näyttämään himmeämmiltä. Musta sopii maidonvalkoisen ihon taustaksi sekä terveisiin ja rikkaan punakoihin kasvoihin.

● Valkoinen sekä kaikki heleät värit heijastavat itsessään valoa. Hennonkellertävät vivahdukset heijastavat kasvoihin lisäväriä, kuitenkin ilman sitä hehkeyttä, mikä on luonnostaan ruusuissa kasvoissa.

● Eräät värit kuten räikeänkeltainen, — sininen ja -sinipunainen luovat kasvoihin kovuutta ja paljastavat salakavalasti rumentavia luomia ja ihon epätasaisuutta.

10 päivässä
voi
ihonne
muortua

Liikat kilot livohkaan

»TYKKI» sylkee kidastaan lämmintä vahaa ja tyttö sen kuin hymyilee tyytyväisenä. Mukavalta tuntuu ja hyvää tekee.

Nähkää itse
ohaiset esimerkit

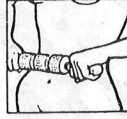
Tiivistymät
häviävät

Kaksoisleuka
katoaa

Veltostuneet rei-
det kiinteytyvät

Rasva kauli-
taan pois

Paras pinta - sopivimmat sävyt

Voitte hymyillä luottavaisesti

EI ENÄÄ HUONOA IHOA :

MAINIOT MAALIT — SOINTUVAT SÄVYT
takaa PERHO-merkki.

Suomen Väri- ja Vernissatehdas Oy.
Helsinki — E. Esplanaadikatu 8.

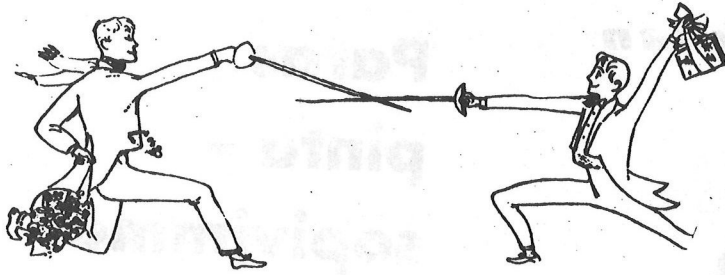
MUM^{*)}ROLLETTE hammastahna

raikastaa pyörähtäen

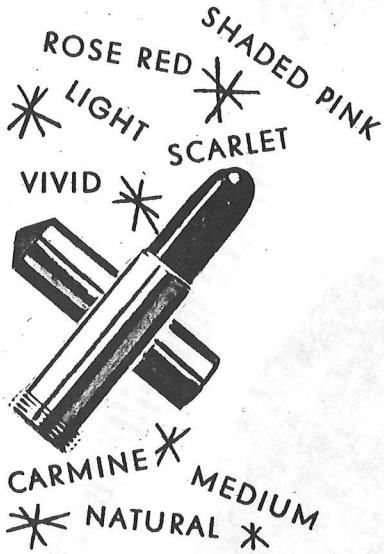
*) Rek. tav.merkki

26.

Noin ottelevat sankarini
 vuoksi Scarlet-huulieni!
 On puna niiden aivan verraton
 siksi charminikin vallon tavaton.

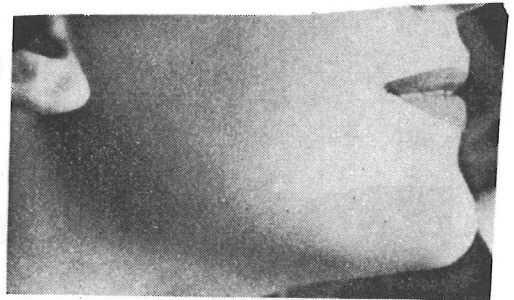

Maali maiseman mukaan — sitä mieltähän
 Tekin olette

TÄRKEÄTÄ!

Saatte parhaan tuloksen käyttämällä
YKSINOMAAN SUNOA!

Leuka loistokuntoon
Floid -partavedellä

SANELMA VUORRE KERTOO:

**NYT SAATTE FINNIT, NÄPPYLÄT
 JA HUONON IHON HÄVIÄMÄÄN
 MUUTAMASSA PÄIVÄSSÄ**

aino -tuote korostaa viehättävästi naiselli-
 suuttanne ja valloittaa Teidät hyvän-
 olon tunteella . . . sillä Aino on tun-
 netun valmistajan aina tyylikäs, kes-
 tävä ja helppohoitoinen tuote!
 Ja Aino-tuote on yksilöllinen . . .

L. H & P. M

Kaikki Kirjastolehden lukijat lienevät huomanneet "kentän" huolen meidän koulutuksemme tarkoituksenmukaisuudesta.

Hieman hupaisaa on, että asiasta keskustelevat sellaiset ihmiset, jotka eivät tiedä meidän koulutuksemme sisällöstä paljoakaan. Toki heillä on pitkä kokemus varsinaisesta työstä, ja heillä on korkeakoulututkinto joltakin muulta alalta. Mutta en ole huomannut, että kukaan näistä kirjoittajista olisi ilmoittanut lukeneensa kirjastotiedettä ja informatiikkaa Tampereella.

Mutta hyvänen aika. Eikö se ole hyvä, että kirjastoalaa on alettu arvostaa sen verran, että kirjastonhoitajien koulutuksesta on tehty ylempi korkeakoulututkinto. Minä en usko, että syventävät opinnot ovat turhia. Myönnän, että aineopinnoilla pärjää erinomaisesti työssä. Ja kyllähän sitä vaikka pelkällä peruskoulupohjalla oppii homman kuin homman, ihailkaapa esim. suloisia poliitikkojamme.

Mutta eikö se, että kirjastotieteen ja informatiikan opiskelijat suorittavat nykyään ylempään tutkinnon, merkitse sitä, että meillä on varaa kehittyä. Tavallaan eräät Kirjastolehdessä kommentoivat ihmiset kieltävät kaiken mahdollisen kehityksen.

No, totta on, ettei meistä kaikista tule humanisteja "pölyn pyyhkijöitä". Mutta minä toivon, että kirjastotieteen ja informatiikan opiskelijoiden mielissä yhdistyisi niin humanistisuus kuin ulospäin suuntautuva yhteiskunnallisuus. Meidän pitäisi mielestäni kyetä soveltamaan saamaamme tietoa uudella tavalla. Meidän olisi pystyttävä voittamaan

tulevat turhaumat, ja tässä -näin uskon- meidän koulutuksestamme on hyötyä. Uudet ideat varmasti auttavat siinä, ettei jumiudu lyijykynäjärjestysasteelle.

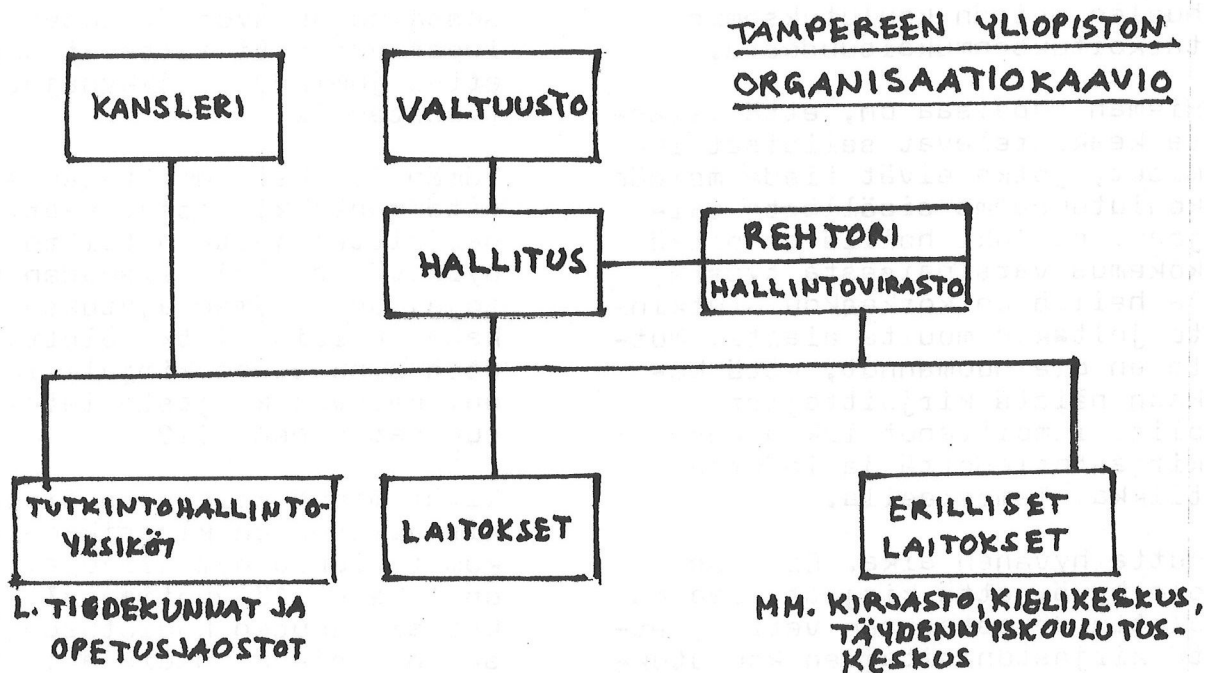
Tämän lisäksi ihmettelen sitä, että monet kirjastot vaativat harjoittelijaltaan tai töihin pyrkivältä kirjallisuuden opintoja. Onko tämän ajatuksen takana ihmisiä, jotka olettavat, että ainoastaan kirjallisuutta opiskelevat kirjastotieteilijät lukevat yleensä???

Eivät minua kiinnosta tippaakaan kirjallisuuden klassikkopraktikumit; lukea nyt kirjoja, jotka on lukenut 13-vuotiaana! Toki kirjallisuuden koulutusohjelmassa on mielenkiintoisia luentoja jne., mutta minusta on järkevämpää opiskella jotain, josta ei tiedä paljoakaan, mutta joka kiinnostaa. Sitä paitsi eihän kaunokirjallisuus ole kirjaston ainoa aineisto. Siellä on paljon muutakin.

Katri Pyykkö

Näppärästi niitaten

Hallinto on useimpien mielestä vain tylsää paperienpyörittelyä. Ja kyllähän hallinnossa A4-paperia tuhraantuukin. Tylsää hallinto ei kuitenkaan välttämättä ole, kun sitä alkaa lähemmin tarkastella. Hallinnon tarkempi tunteminen ja sen toimien seuraaminen olisi tarpeen jokaiselle, sillä eri hallintotasoilla tehdyt päätökset vaikuttavat itsekunkin elämään varsin konkreettisesti.

Yliopiston hallinto lienee useimmille melko tuntematon. Sen vuoksi olemme nyt koonneet pienen tietopakettin siitä, miten täällä yliopistolla asiat hoituvat. Apuna on käytetty asetusta Tampereen yliopistosta, annettu 16.11.1984.

Asetuksessa Tampereen yliopistosta sanotaan(3§), että yliopiston hallintoa hoitavat valtuusto, hallitus, kansleri, rehtori, hallintovirasto, tiedekuntaneuvostot ja opetusjaostoneuvostot dekaaneineen, laitosneuvostot ja laitosten

johtajat sekä johtokunnat(erilliset laitokset). Lisäksi on muutoksenhakulautakunta.

Valtuusto on yliopiston ylin elin. Se valitaan vaaleilla kahdeksi kalenterivuodeksi kerrallaan. Valtuustossa on 30 jäsentä, joista 10 edustaa professoreja ja apulaisprofessoreja, 10 muuta henkilökuntaa(lehtorit ym.) ja 10 opiskelijoita.

Valtuuston tehtävänä on:

- tehdä ehdotuksia yliopistoa koskeviksi laeiksi ja asetuksiksi sekä yliopiston kehittämiseksi sekä antaa näitä asioita koskevia lausuntoja
- käsitellä hallituksen vuosittain antama toimintakertomus ja seurata muutenkin hallituksen toimintaa
- asettaa kansleriehdokkaat
- valita yliopiston rehtori
- määrätä tiedekuntaneuvostojen, opetusjaostoneuvostojen ja johtokuntien jäsenet
- päättää yliopiston laitoksista ja oppiaineiden jakaantumisesta niihin

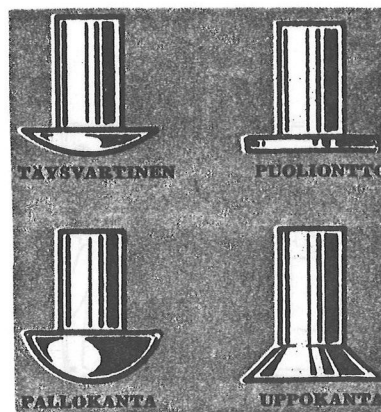
Valtuusto siis ylimpänä ohjaa ja valvoo yliopiston toimintaa. Kuitenkin sen valta on melko näennäinen. Uuden hallintoasetuksen myötä valtuustolta näet vietiin todelliset vaikuttamisen keinot: tulo- ja menoarvioesityksen sekä toiminta- ja taloussuunnitelman teko siirrettiin valtuustolta hallitukselle, samoin johto- ja tutkintosääntöjen hyväksyminen. Niinpä nykyisin todellinen päätöksenteko tapahtuu hallituksessa.

Hallituksen määrää valtuusto ja sen 12 jäsenestä vähintään kolmen tulee olla opiskelijoita. Rehtorit ja vararehtorit kuuluvat hallitukseen itseoikeutettuina jäseninä.

Hallituksen tehtävänä on:

- hoitaa yliopiston yleistä hallintoa
- tehdä ehdotuksia yliopistoa koskeviksi laeiksi ja asetuksiksi sekä yliopiston kehittämiseksi ja antaa näitä asioita koskevia lausuntoja
- hyväksyä yliopistoa koskevat johto-, ohje- ja järjestyssäännöt sekä tutkintasäännöt
- hyväksyä yliopiston toiminta- ja taloussuunnitelma ja muut laajakantoiset suunnitelmat sekä tehdä ehdotus yliopiston tulo- ja menoarvioksi (huom. yliopiston tulo- ja menoarvion päättää eduskunta)
- nimittää tai määrätä ne yliopiston viran tai toimen haltijat, joita muut elimet eivät nimeä/määrää (esim. hallintoviraston virkamiehet/naiset ?)

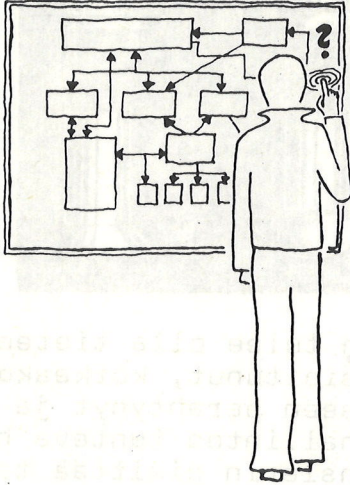
Kanslerin tulee olla tieteellisesti ansioitunut, korkeakouluopetukseen perehtynyt ja korkeakouluhallintoa tunteva henkilö. Kanslerin nimittää tasavallan presidentti kolmeksi lukuvuodeksi. - Kanslerin tehtävänä on nimittää ja määrätä erinäiset opettajat sekä toimia muutoksenhakulautakunnan puheenjohtajana.

Rehtorin valitsee valtuusto. Hän toimii yliopiston esimiehenä, johtaa ja valvoo yliopiston toimintaa. Rehtorilla on oikeus olla läsnä ja käyttää puhevaltaa yliopiston kaikkien hallintoelinten kokouksissa. Rehtori myös valvoo, että yliopistossa noudatetaan järjestystä ja yliopistoa koskevia säädöksiä ja määräyksiä ja että opetusta ja laitoksia hoidetaan asianmukaisesti.

Hallintoviraston tehtävänä on:

- hoitaa hallintoelinten käsittelemien asioiden valmistelu ja esittely
- huolehtia yliopiston tilinpidosta sekä valvoa tulo- ja menoarvion noudattamista
- huolehtia yliopiston hankinnoista

Tiedekunnan hallintoa hoitavat tiedekuntaneuvosto ja dekaani. Tiedekuntaneuvoston jäsenet määrää siten, että kolmannes jäsenistä on professorin ja apulaisprofessorin viran haltijoita, kolmannes muita opettajia ja tutkijoita sekä kolmannes opiskelijoita. Tiedekuntaneuvostoon kuuluu 9,12,18 tai 24 jäsentä.

Tiedekuntaneuvoston tehtävänä on:

- kehittää tiedekunnassa suoritettavia tutkintoja
- tehdä ehdollepano professorin tai apulaisprofessorin virkaan
- tehdä esitys yliopettajan ja lehtorin nimittämisestä sekä apulaisopettajan, yliasistentin ja assistentin määräämisestä
- tehdä esitys tutkintosäännöksi ja hyväksyä opetussuunnitelmat
- tehdä laitosten ehdotukset saatuaan esitys tiedekunnan toiminta- ja taloussuunnitelmaksi
- tehdä esitys tiedekuntaan otettavien opiskelijoiden määräästä ja valintaperusteista laitoksia kuultuaan sekä huolehtia yhdessä laitosten kanssa opiskelijoiden valinnasta sekä hyväksyä uudet opiskelijat

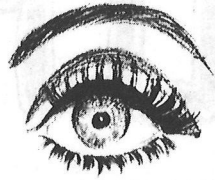
- määrätä ylempien opintosuoritusten (väitöskirjat, lisen-siaattityöt) esitarkastajat, tarkastajat ja vastaväittäjät sekä arvostella opintosuoritukset tarkastajien lausunnon perusteella

Dekaanin tiedekuntaneuvosto valitsee keskuudestaan professorin tai apulaisprofessorin viran haltijoista. Dekaanin toimii tiedekuntaneuvoston puheenjohtajana. Hän johtaa ja valvoo tiedekunnan toimintaa.

Laitosneuvostossa on 6,9 tai 12 jäsentä, joista kolmannes on professorien tai apulaisprofessorin viran haltijoita, kolmannes muita opettajia ja tutkijoita ja kolmannes opiskelijoita. Valtuusto määrää laitosneuvoston, asianomaisia ryhmiä kuultuaan.

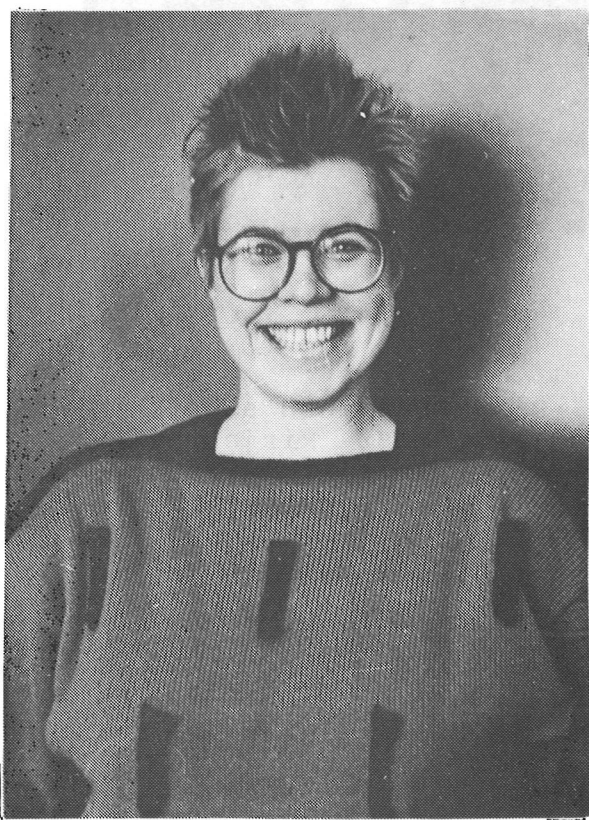
- Laitosneuvoston tehtävänä on:
- johtaa, kehittää ja ohjata laitoksen toimintaa
 - tehdä esitys vuotuiseksi tulo- ja menoarvioksi
 - tehdä esityksiä sekä antaa lausuntoja laitokseen kuuluvien virkojen ja toimien vi-
ranhoidosta
 - tehdä henkilökuntaa, varo-
jen käyttöä sekä opetusta ja tutkimusta koskevia esityksiä ja päätöksiä
 - määrätä perustutkinnon sy-
ventäviin opintoihin kuuluvan tutkinnon (1.gradun) tarkasta-
jat sekä arvostella tutkielma-
tarkastajien lausuntojen pe-
rusteella

Laitosneuvoston valitsema lai-
toksen johtaja (tohtorin tutkin-
non suoritannut viran haltija)
johtaa ja valvoo laitoksen toi-
mintaa.

Erillisten laitosten hallintoa
hoitavat johtokunta ja johtaja.

Noin siis yliopistoa hallitaan
pykälien mukaan. Pykälät eivät
kuitenkaan kerro kaikkea, vaan
niiden taakse kätkeytyy monen-
laista touhuilua. ML

Uusi valtuustoedustaja voi-
ton hymy huulillaan. Huom.
vauhdikas kampaus.

HALUAN KIIITTÄÄ ITSENI JA AINE-
JÄRJESTÖJEN VAALILIITON PUOLES-
TA NIISTÄ SAAMASTANI 42 ÄÄNES-
TÄ, JOTKA TOIVAT MINULLE VAL-
TUUSTOPAIKAN!

Opiskelijoiden yleisen äänes-
tysprosentin ollessa näissä
valtuustovaaleissa ennätysmäi-
sen matala 14,5%, UDK:laiset
olivat ilahduttavan aktiivisia.
Onhan 42 lähes puolet UDK:n
noin sadasta jäsenmaksun mak-
saneesta. Eli tällä matemati-
kalla UDK:n äänestysprosentti
olisi lähes 50%. Hyvä, Hyvä!

Ainejärjestöjen vaaliliitto
menestyi vaaleissa porvarei-
den jälkeen parhaiten, saaden
286 ääntä. Tuo äänimäärä riit-
ti kolmeen valtuustopaikkaan
ja oikeuttaa saamaan yhden
edustajan yliopiston hallituk-
seen. Tehtävään aiotaan esit-
tää vaaliliiton ääniharavaa
Anna-Maria Vuorista (79 ääntä).

Uuden valtuuston toimikausi
alkaa 1.4.1985 ja päättyy
30.12.1986. Tulen kirjoitte-
lemaan valtuustosta Asiasanaan
aina kun aihetta on.

t:Maarit Laskujärvi

HALLITUS UUDISTUU

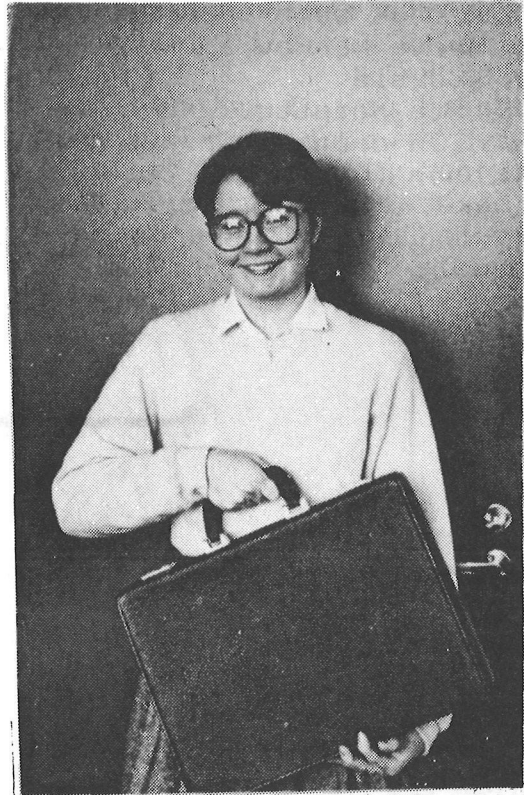
MARRASKUUN VUOSIKOKOUKSESSA UDK:N HALLITUKSEEN VALITTIIN KUUSI UUTTA IHMIÄ. NYT ESITTELEMME HEIDÄT LÄHEMMIN TEILLE. ESITIMME HEILLE SEURAAVAN KOVAN KYSYMYSSARJAN:

1. Nimi, ikä, muuta intiimiä?
2. Miksi tulit UDK:hon?
3. Mitä teet UDK:ssa?
4. Miten tie toi Tampereelle?
5. Mitä toivoisit ainejärjestötyöltä?
6. Mihin päin toimintaa pitäisi kehittää?
7. Mitä tuumit kirjastotieteestä?

LUE TÄSTÄ TIUKAT VASTAUKSET!

KRISTIINA

1. Kristiina Päivikki Hakala, melkein 22, kotoisin luonnonkauniista pikku kaupungista nimeltä Ikaalinen.
2. Tulin UDK:hon, koska uskon, että tätäkin kautta voi avartaa näkemyksiään ja käsityksiään yleensä opiskelusta, kirjastoalasta ja koko eteenpäinpyörivästä systeemistä.
3. Vastuualueena UDK:ssa on Asiasanan jakelu ja postitus.
4. Jyväskylän kautta tulen takaisin tuttuun ja turvalliseen ympäristöön, Tampereelle.
5. Aktiivisuutta, mitä UDK:n toiminta on mielestäni pitkälle ollutkin. Myös monipuolisuutta ja mahdollisuutta vaikuttaa opiskelijoiden eduksi.

6. Ainakin siihen suuntaan, että useammat kirjastotieteen opiskelijat kiinnostuisivat ainejärjestöstä.
7. Toistaiseksi vastaan tähän ???

OUTI

Minä olen Outi Vaattovaara ja olen 20 vuotta vanha. Minun syksyllä UDK:n vuosikokoukseen ja siellä minusta tuli hallituksen jäsen. Minun tehtäväni on postitella UDK:n tieteellistä julkaisusarjaa tilaajille ja toimia kulttuurivastaavan "pikku apulaisena".

Kirjastotieteestä en osaa sanoa juuri mitään. Opetus laitoksella on loppujen lopuksi aika käytännöllistä. Toivottavasti teoreettisuus joskus selviää minullekin, muussa tapauksessa tuntisin itseni huijatuksi. Yliopisto-opetuksen kai pitäisi olla teoreettista?

TARJA

1. Nimeni on Tarja Lehtinen, loppujen osalta taidan vedota intimiteettisuojaan.

2. Haluan opiskelulta muuta kuin opintosuunnitelman läpikäluuta. UDK:n toimintaan valmis tulemaan ilman muuta (passiiviseksi kuluttajaksi?), mutta hallitukseen "pääsin" puolivahingossa.

3. Periaatteessa olen kai tiedotusvastaava. Homma on tullut hoidetuksi vähän kehnosti, täytyy myöntää. Olen kuitenkin pyrkinyt olemaan välilinkkinä UDK:ntoiminnan ja omien kurssilaisistani välillä. Tarttis varmaan muokata toimenkuvaansa vähän konkreettisemmaksi...

4. Kaikki alkoi siitä, kun rakastuin tietoon...

5. Haluan/toivon/odotan, että ainejärjestö olisi organisaatio, joka kokoaisi kaikki varsinaisen opiskelun ulkopuoliset toiminnat ja toimisi niille kehikkona. Tietysti ensisijaista on opiskelijoiden kaikenpuolinen etujen valvonta. Minulle ainejärjestötyö on juuri sitä, että pääsen vaivattomammin kaikkeen touhuun ja se orientoi minua tähän yliopistoelämään.

6. Minä olen kiinnostunut erikoisesti opintopiiritöiminnasta. Yleensäkin kaipaisin toimintaa, jossa kaikki kirjastotieteilijät olisivat mukana. Kuulisi enemmän ihmisten näkemystä ja käsityksiä alastamme. Keskustelua.

7. Kirjastotieteellä ja informatiikalla on loistava tulevaisuus edessä (ja takanakin), ainakin sillä mielellä olen tänne tullut opiskelemaan. Valoa kenttätööhön.

KEITÄ NE ON NE SANKARIT ...

TÄSSÄPÄ HEITÄ KAKSI !

Joulukuun lopulla vietti talvipäiviään Suomen Luonto-Liitto, joka on jonkinmoinen nuorten luonnonharrastajien ja -suojelijoiden katto-organisaatio. Tähän liittyen tapahtui 29.12. lauantaina jotain ydykästä; Sampolassa kohtasivat tulevaisuusgurut Pentti Linkola ja Eero Paloheimo, joiden ryydikästä tekstiä oli kuulemassa täysi salillinen nuorta ja vähän vanhempaakin väkeä. Ja kukas muu lienee ollut idean isä kuin meidän oma Leinosmatti, joka sympaattisella tavallaan esitteli puhujat ja kehotti kuulijoita painamaan sanat sydämeensä ja tutkiskelemaan niitä sekä heidän kirjojaan jälkeenkäinkin.

Ja tällaista kuultiin ja koettiin

Linkola estradilla on väsynyt profeetta; teksti tippuu harvaksen ja harkiten, loppua kohti tiivistyy ja hehkuttaa kuin pihdeillä puristaen.

"Kun on yli 30 vuotta seurannut kuinka aina uusi sukupolvi luonnonystäviä tekee samat löydöt -heureka!- puhuu, kirjoittaa, jauhaa samat asiat vuodesta toiseen... ja mitä sitten? Paljon puhetta joka joutaisi suoraan taivaan tuuliin tai tunkiolle. Sinnehän se ennen pitkää päättyy kuitenkin."

Haastavaa puhetta Luonto-Liittolaisille, mutta Linkola on järkähtämätön. Hän näkee LL:n toimivan hyssyttellen yhteiskunnan sisällä; asiaa ja intoa on, mutta mihinkään ei näin edetä. Tarvitaan jotain enemmän, mutta mitä? Linkola ottaa rajusti esiin vanhan terrorismi -teemansa ja penää, että niiden joilla ei ole valtaa on hyökättävä yhteiskunnan harjoittamaa terroria vastaan yhtä vahvoin ase-in. Luonnon raiskaaminen on terroria paitsi luontoa myös tulevia sukupolvia kohtaan, toteaa Linkola.

"Jos raja sille kuinka pitkälle luontoa puolustettaessa mennään pannaan siihen, että se tehdään ilman väkivaltaa, ei pidä ottaa nimeksi "luonnon-suojelijat" vaan "väkivalan vastustajat".

Linkola ei kuitenkaan (ilmeisesti?) vaadi suoranaista sissitoimintaa vaan korostaa sitä, että omistautumisen "sodalle luonnon puolesta tuhoavaa ihmistä vastaan" pitää olla yhtä totaalia kuin Ulrike Meinhoffilla, joka aikansa tiedostavana radikaalina uhrasi asialleen kaiken mitä uhrattavissa oli. Ei riitä,

että luonnonsuojelu on hauska harrastus - sen on oltava koko elämän tärkein asia, julistaa Linkola.

Yltiöpessimismiä?

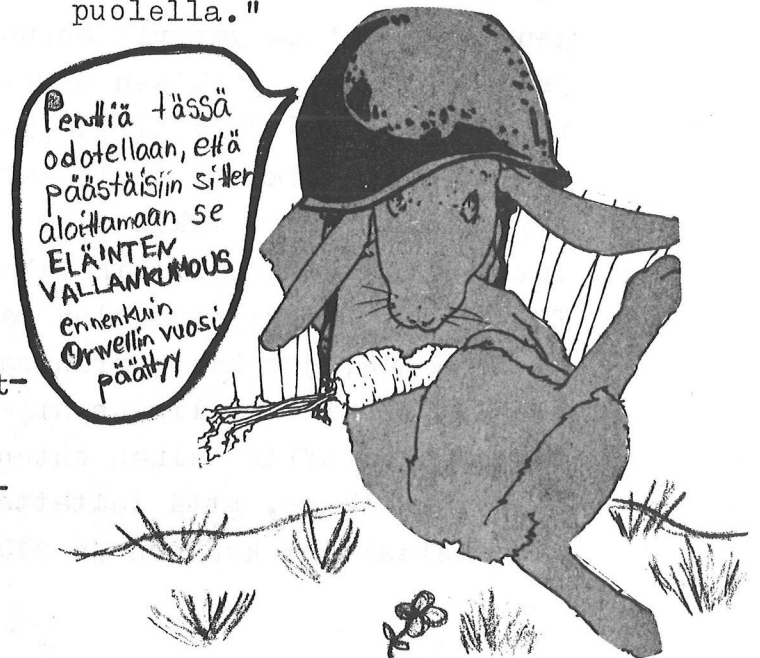
En toisaalta ihmettele Linkolan näköalaa lainkaan. Tuntuu todellakin siltä, että jos ylipäätään jotain aiotaan muuttaa, ei enää voida odottaa kauan. Jo taloudellisessa kilpailukyvyssä ja elintason säilyttämisen oravanpyörässä roikkuminen tuntuu asettavan meidänkin maamme niin ahtaaseen rakoon, että tilaa hengittää ei löydy sen paremmin luonnolle kuin sen ystävillekään.

Väkivalta välineenä on kuitenkin tulta käyttäjänsä käsissä ja kääntyy usein itseään vastaan; näin mielestäni kävi Baader-Meinhoffille, joskin myöntää täytyy että Linkola oli oikeassa sanoessaan että nimityksen "terroristi" antavat yhteiskunnan valtaapitävät.

Yltiöpessimismiä sisältyy omiinkin elämänvaiheisiini, ja kun yhä vieläkin kuulee "sivistyneiden" ihmisten pröystäilevän olohuoneen nahkakalustolla tai kadettikoulua käyvällä pojalla (maailmassa menestynyt?), ei liittyminen ympäristösisseihin tunnu lainkaan sen pahemmalta vaihtoehdolta.

Jos Linkolan ajatus tämänlaatusesta terroritoiminnasta joskus toteutuisi, sen takana olisi suunnaton määrä inhimillistä katkeruutta ja epätoivoa - perusteellisesti kypsiintyneiden viimeinen oljenkorsi löytää mielekästä toimintaa.

Linkolasta heijastuu helkutinmoinen karisma kaiken pessimismin yli. Kenen muun voisi kuvitella vilpittömän vakuuttavasti päästelevän tämänlaatuista tekstiä: "Näistä asioista voi puhua ja kirjoittaa monella lailla. On tietynlaisen kompromissin tekijöitä kuten ystäväni Matti Leinonen tässä - ei se ole välttämättä siloittelua, mutta raukuutta ja karkeutta pitää pikkuisen välttää, pitää ottaa ihmisten herkkätuntoisuus huomioon. Yhteiskunnallinen arvostuskin monille merkitsee; ihminen on ihminen. Enkä minä sano tätä ilkeilläkseni, (ja sitten ihan muina miehinä jatkoi Linkola) minä olen sellaisen yläpuolella."

Sitten toinen samanmoinen

Paloheimo on yhteiskunnan tilasta samaa mieltä kuin Linkola, kuinkas muuten. Luontoa kuormitetaan saasteilla mikä keritään ja kansalaiset kulluttavat tietämättöminä omasta alennustilastaan. Toisaalla voidaan vain pysytellä hengissä, jos luonto suo. Tasan ei käy onnen lahjat, eikä ihminen niitä tasoita.

Kuten Linkola Paloheimokin korostaa että kasvun ideologiasta on aika luopua ja tyytyä kohtuullisuuteen ja maallisen hyvän taiseempaan jakoon. Paloheimo visioi mahdollista maailmaa, jossa kulttuurinen rikkaus ja hyvinvointi kukoistavat. Tämä olisi hänen mukaansa reaalisesti saavutettavissa oleva olotila, jos maailma pystyisi yhtenevin sopimuksin, kerrankin yksissä tuumin jotain toteuttamaan.

Totta vai/ja utopiaa, sanopa se. "Luin jostain lehdestä Mika Tiivolan haastattelun. Hän puhui kauniisti kuinka ympäristönsuojelu voi lähteä jokaisen omista asenteista - Mika pitää pihan siistinä eikä heittele karkkipapereita auton ikkunasta.

Mutta minä kunnioittaisin Mika Tiivolan ympäristönsuojelua paljon enemmän, jos hän kerran sanoisi jollekin teollisuusyhtymälle, että SYPin lainan ehtona on nyt kyllä se, että laitatte jätevesiasianne kuntoon ja rikki-

päästöt pienemmiksi. Heitelköön sitten vaikka karamellinsa auton ikkunasta." Näin tuimisteli Paloheimo ja sai yleisöltä rai-kuvat aplodit. Paloheimo uskoo sellaisella suht'kehittyneellä pikkuvaltiolla kuin Suomi olevan mahdollisuus pyrkiä tässä suhteessa (luonnon säästämässä) olemaan jonkinlainen mallivaltio, kun vain taloudelliset resurssit suunnattaisiin oikein. Elin-tasosta elämän laatuun, vetoaa Paloheimo.

-Mielenkiintoinen oli Paloheimon heitto vihreille. Hän nimittäin varoitti, että politiikan pyrkymykset saattavat käyttää vihreää liikettä astinlautana omien ambitoidensa toteuttamiseksi, ja tästä sinänsä älykkäiden intrigoidien touhusta liikkeen aitous kärsii. Idealismi karisee ja kylmä järkeily ottaa vallan. Näinkö politisoituminen voisi syövyttää vihreän liikkeen? Välttymään siltä, ja tulemme-kin välttymään, uhoi Paloheimo joka uskoi paitsi vihreään joukkovoimaan myös yksilön mahdollisuuksiin olla jonkinmoinen "hiekanjyvänen koneiston rattais-sa" ja näin osaltaan edistää yleistä arvomaailmojen ja ajattelutapojen muutosta, jonka on ennenpitkää tapahduttava. Toivotaan näin olevan.

TIE PARATIISIIN?

Times They Are A'Changing

Poistuessani Sampolasta minulla oli mielessä Linkolan jäyheä olemus ja apinankorvat (sillä miehellä on isoimmat korvat mitä ikinä olen nähnyt); jotakin ainutlaatuisen hienoa on jo siinä, että vaikka Linkola on maailmanmenon suhteen äärimmäisen pessimistinen eikä usko maapallon kovin pitkäikäiseen tulevaisuuteen, hänessä ei ole hitustakaan kylmää kynnikköä tai ihmisvihaajaa.

Päinvastoin hän toteaa, että kun kääntää selkensä tavanomaiselle kulttuurille, leimautuu äärimmäisyyshimmiseksi ja liki lainsuojattomaksi, ne ihmis~~uh~~teet jotka tämän jälkeen säilyvät tai syntyvät ovat niitä, joiden vuoksi kannattaa elää. Ja kenpä ei tuota uskoisi - kun sen sanoo mies, joka on niinku "sellaisen yläpuolella".

"Tulisen järjen aika"

PERHEKUVA

(Jacques Prevert)

Äidillä on neuleensa
poika käy sotaa
hän näkee sen luonnollisena äiti
entä isä mitä isä tekee
isällä on afäärit
hänen vaimollaan neule
pojalla sota
hänellä itsellään afäärit
hän näkee sen luonnollisena isä
entä poika entä poika
mitä hän näkee?
hän ei näe yhtään mitään ei mitään poika
hänen äidillään on neuleensa
isällä afäärit
hänellä sota
kun hänen sotansa päättyy
hän hoitaa afäärejä isänsä kanssa
sota jatkuu
äiti jatkaa hän neuloo
isä jatkaa hän hoitaa afäärejä
poika kaatuu eikä jatka
isä ja äiti menevät hautausmaalle
he näkevät sen luonnollisena isä ja äiti
elämä jatkuu ja neule ja sota ja afäärit
afäärit ja afäärit ja afäärit
elämä ja hautausmaa.

SODAN SYY.
KIROTTU KUULA.
SIINÄ JUTTU.

Pykälälien pyöritystä

VIIME ASIASANASSA ESITIMME AVOIMEN KYSYMYKSEN KEIJO PERÄLÄLLE KIRJASTONHOITAJAN VIRAN PÄTEVYYSVAATIMUKSISTA. NYT OLEMME SAANEET KYSYMYKSEEMME VASTAUKSEN.

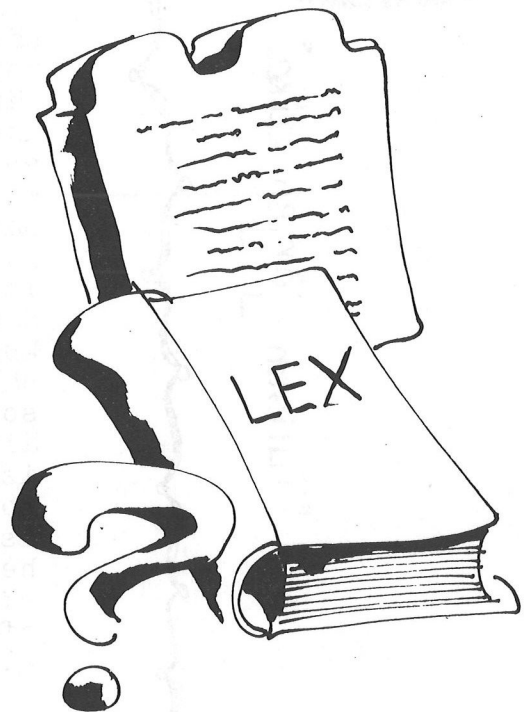
Kirjastotieteen ja informatiikan opiskelijat UDK ry:n johdosta

Sen määrittely, mikä vastaa entistä arvosanaa cum laude, on vaikeampi tehtävä kuin olen tiennytkään. Minut on yllättänyt erikoisesti se, että ongelmaan ei tunnu kehitetyn yleispätevää ratkaisua. Siksi oli oikea aika puuttua asiaan julkisesti.

35 opintoviikon alaraja cum laudea vastaavana opintokokonaisuutena perustuu asetukseen korkeakoulututkintojen määrittelystä ja eräiden opintosuoritusten vastaavuudesta (200/82). tällaista yleisen vastaavuuden määrittelyjä on pidetty käytännön tarpeiden vaatimana. Siitä huolimatta pääaineen aineopintojen laajuus vaihtelee korkeakoulujen koulutusohjelmissa. Ne saattavat kuulemma olla jopa lähellä viitäkymmentä opintoviikkoa. Ei myöskään liene varmaa, että kirjastotieteen aineopintojen laajuus ikuisesti 40 ov. Siksi tällaista tarkkaa, nykytodellisuutta vastaavaa viikkomäärää ei pidä kirjoittaa asetuksiin.

Epäilykset kavalista taka-ajatuksista ovat aiheettomia. 44§:n muutoksella aiheutettu pieni lievennys niihin ehtoihin, joilla kirjastonhoitajan kelpoisuuden voi saavuttaa, oli kipeän tarpeen vaatima. Sitä vaati myös niiden opiskelijoiden oikeusturva, jotka 30. 6. 81 jälkeen suorittavat kirjastotutkinnon tai muuten päättävät kirjastonhoitajien kelpoisuuteen tähdänneet opintonsa vanhojen tutkintosääntöjen mukaan.

Jos, niin kuin väitetään, on mahdollista saavuttaa nykyisellä tavalla määritelty kelpoisuus tinkimällä aineopinnoista 5 viikkoa, tämä mahdollisuus on uudessa kirjastoastuksessa poistettava. Yleisten kirjastojen säädöstoimikunnan asetus ehdotuksessa sitä on yritetty

lisämomentilla 9 §:ään. Siinä sanotaan, että erikseen suoritettujenkin aineopintojen täytyy muodostaa sellainen kokonaisuus, joka voidaan sisällyttää tutkintoon. Mutt tuokaan keino ei taida olla pitävä. Vajaat aineopinnot voi liittää tutkintoon sivuaineena.

Toistaiseksi varmimmaksi muotoiluksi olen todennut tämän, kieliarasultaan epämiellyttävän raskaan ja tautofonisen: "kirjasto- ja informaatiopalvelualan koulutusohjelman kirjastotieteen ja informatiikan aineopinnot". Jos joku löytää tuostakin aukon, toivon että hän ilmoittaisi siitä minulle. Muuten tarjoan sitä uuteen kirjastoasetukseen.

Vaikka nykyinen 44§ periaatteessa vähän vuotaa, en usko suurempaa vahinkoa pääsevän syntymään. Jokaisen opiskelijan oma etu vaatii suorittamaan aineoppimnot kokonaan. Nykyinen porsaanreikä näet joka tapauksessa tu. kitaan eikä vajaata kelpoisuutta kannata hankkia.

Kun olen kuullut sanottavan, että edellä mainitun asetuksen 200/82 rinnastus cum laude - 35 ov olisi tarkoitettu luettavaksi vain oikealta vasemmalle, haluan huomauttaa, että näin ei ole laita. Se käy ilmi asetuksen antamisen aikaan eri tahoille lähetetystä opetusministeriön kirjeestä. Siinä selitetään asetuksen yhdeksi tarkoitukseksi sovellutusohjeen antaminen vanhoihin kelpoisuusehtoihin, joissa puhutaan arvosanoista. Jos kirjastonhoitajien kelpoisuusehdot siis olisivat vanhoillaan ja niissä puhuttaisiin cum laude-arvosanasta, haettaisiin tulkinna asetuksesta 200/82. Ja se olisi sama kuin kirjastoasetuksen nykyisen 44 §:n sisältämä.

Rauhallisia opintoviikkoja toivoen

Keijo Perälä
kirjastoasiantuntija
opetusministeriö

HOH-HOIJAA!

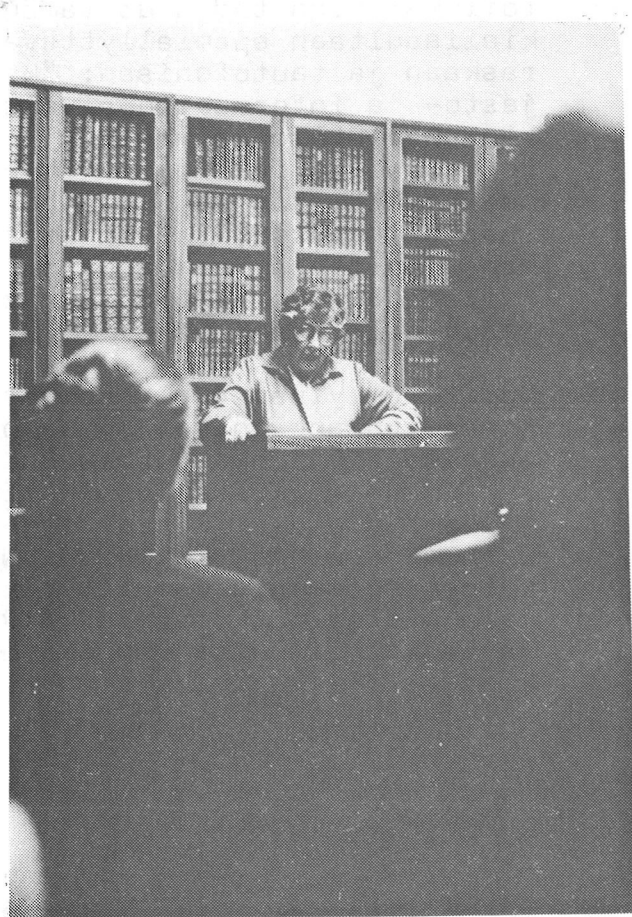
Lauantaina 9.2.1985 Kirjasto-
tieteen ja informatiikan yhdis-
tys järjesti kirjastohistorian
seminaarin Helsingin yliopis-
ton kirjaston Monrepos-salissa.

Sinnepä päätin mennä minäkin.
Olen 4-vuoden opiskelija, jol-
le vähitellen on valjennut se
kauhistuttava tosiasia, että
parin vuoden sisällä olisi
saatava gradu aikaiseksi. Si-
tä ei voi välttää vaikka kuin-
ka on yrittänyt muuta uskojel-
la! - Olen sitten alkanut miet-
tiä kirjastohistoriallisen
gradun tekemistä, olenhan sen-
tään suorittanut historian pe-
rusaineopinnot eli apron! No,
perustelu on ehkä hieman hata-
ra, myönnetään. Parempaakaan
ideaa ei kuitenkaan kukaan ole
tullut tarjoamaan.

Lähtiessäni seminaariin odotin
sen antavan jonkinlaisen koko-
naiskuvan siitä, mitä tällä
alueella on tehty ja mitä
voitaisiin tehdä. Odotukset
siis olivat suuret - siitäkö
johtui pettymyksen karvaus?

Monrepos-sali oli täynnä kun
Ilkka Liikanen astui eteen sel-
vittelemään kansankirjastojen
syntyn ja modernin kansalais-
tasavallan muodostumisen yh-
teyttä 1. että kansankirjastot
olisivat olleet osa sitä pro-
sessia, joka muutti patriarkaa-
lisen sääty-yhteiskunnan de-
mokraattiseksi kansantasaval-
laksi. Mielenkiintoinen ajatus,
ei siinä mitään. Sietäisi ny-
kyisinkin pohtia mikä on kir-
jastojen rooli yleisyhteiskun-
nallisesta vinkkelistä: ollaan-
ko uusien aatosten esilletuo-
jia ja eteenpäinviejiä vai vir-
ran mukana ajelehtijoita.

ONKO HISTORIA
TYLSÄÄ??

M. OKKO

Liikasen lopetettua estradille
asteli Marjatta Okko, joka koki
selvitellä kirjastohistorian
ja historiallisen kirjastotie-
teen eroa. Meikälikan aivot
eivät valitettavasti täysin
suostuneet tätä vivahde-eroa
tajuamaan. Sen ne kuitenkin
tajusivat, että ymmärtääksem-
me nykyajan kirjasto-oloja
meidän on tiedettävä miten
siihen on tultu. Heureka!

Lisäksi hyödyin M. Okon esitelmästä senverran, että paperiini piirtyi E. Häklin 5 vuotta sitten vastaavassa seminaarissa esittämä luokitus kirjastohistorian tutkimuskohteista:

- a) yksittäisten kirjastojen historia
- b) metodien historia
- c) kokoelmatutkimus
- d) käytön ja käyttäjien tutkimus.

Tauon jälkeen puhumaan tuli Markku Meriranta. Hän kertoi kirjastolähettien retkistä suloisessa Suomessamme joskus mennä vuosisadalla. Kovaa oli! Samalla hän tarinoi kansankirjastojen kokoelmista: viihdekirjat olivat sopimattomia ja korkeatasoinen kirjallisuus oli tarkoitettu vain valikoiduille lukijoille l. ei kansalle. Mitä hiton kansankirjastoja ne sitten muka olivat?

Markun jälkeen Tuire Kosonen selvitteli työväenyhdistysten kirjastojen kokoelmia. Mielenkiintoinen esitelmä. Työväenkirjastothan syntyivät tämän vuosisadan alussa, kun kansankirjasto ei pystynyt vastaamaan sosialistisen työväestön tarpeisiin. Tuli mieleen, että lieneeköhän lähitulevaisuudessa edessä vastaava tilanne? Ja mikä olisi tyytymättömien ryhmä?

Viimeisenä Maria Engman kertoi, että Helsingin yliopiston kirjaston kokoelmissa olisi paljon mielenkiintoista tutkittavaa. Kiitos vain tiedosta.

Alustusten jälkeen käyty keskustelu kuvasteli esitelmien linjaa: sekavaa ja poukkoilevaa, yksityiskohtiin takertuvaa.

Kun lähdin seminaarista Tampereen junalle oli päällimmäisenä mielessäni se, että seminaaria kyllä kuunteli sujuvasti, mutta unohti yhtä sujuvasti. Tarkempaa aiheen rajausta olisi tarvittu. Ja esitelmijöit-sijöille tiukemmat ohjeet. Ihan mitä tahansa aihetta hieman sivuavaa ei sentään saisi löpistä. Näin toivottavasti saataisiin hedelmällisempää keskustelua aikaiseksi ja uusia ideoita syntymään.

Meikäläisen haaviin jäi siis seminaarista kovin vähän. Toisaalta on ehkä turha odottaa, että kaikki kannetaan valmiina eteen. Täytyisi kai itsekin tehdä jotain!

Vaikka kirjastohistorian seminaari ei aivan täysiä pisteitä saanutkaan, kirjastotieteen ja informatiikan yhdistyksen seminaareja kannattaa kuitenkin käydä kuulemassa, kun mielenkiintoinen aihe kohdalle osuu.

Maaliskuun lauantaiteminaarin aiheena on 'Kehitystutkimus ja kehitysyhteistyö'. Seminaari pidetään Tampereen yliopiston kirjastotieteen ja informatiikan laitoksella 9.3.1985 klo 12.30- , ls. 530.

Seminaarissa alustaa Suomen Akatemian tutkimusassistentti Juha Holma aiheesta 'Ihmis-tiede ja kehitystutkimus: teoreettisia, metodologisia ja empiirisiä yhtymäkohtia'. Toisen alustuksen pitää kirjastonhoitaja Marjatta Lahti aiheena 'Kirjastoalan kehitysyhteistyö esimerkein kuvitettuna'. Että sinne sitten vaan.

ML

T. KOSONEN

NORDISKE KONFERANSE FOR BIBLIOTEK-STUDENTER

PERINTEINEN; JO YHDEKSÄTTÄ KERTAA JÄRJESTETTY PÖHJOISMAINEN KIRJAS-
TOALAN OPISKELIJOIDEN KONFERENSSI OLI TALLA KERTAA OSLOSSA: MARRAS-
KUISEEN KOLMEN PÄIVÄN MIITINKIIN MATKASI TAMPEREELTA KUUSI URHOOL-
LISTA: SEURAAVASSA HEIDÄN KOLLEKTIIVISESTI TUOTETTU MATKAKERTOMUK-
SENSA.

Ensimmäisen kerran ryhmä kasaan-
tui raastamaan hiuksiaan ja
miettimään alustuksia. Jostain
syyistä kohtalona on aina ollut
ettei kaikkia saa kokoon kos-
kaan (ennen kuin laivalle).
Työnjaosta sovittiin tasapuo-
lisesti - kaikille riitti
hommia.

Mitä lähemmäs konferenssi tu-
li, sitä useampi päätti vas-
tentahtoisesti peruuttaa osal-
listumisensa. Lopulta lähtijöi-
tä oli vain kuusi - kun listas-
sa oli parhaimmillaan ollut 11
nimeä. Åbo Akademiä lähti
pari ekavuotista opiskelijaty-
ttöä, Solveig ja Margareta. Åbo-
laisia oli kyllä suurempi ryh-
mä opintomatalla Oslossa, mut-
ta vain he jäivät kokoukseen.

Tuttu paniikki uhkasi alustus-
ten teossa: ei riittänyt, että
juttuja kasattiin, ne piti vie-
lä kääntää, tarkistaa kieliäsu
ja kirjoittaa puhtaaksikin. Yh-
teistyöllähän se sujuu - vai?
No, paljon hikeä virtasi varsin-
kin käännöksiä tehtäessä. Silti
niistä tuli suhteellisen surkei-
ta, paitsi yhdestä, joka oli
englanninkielinen.

Hakalan Juhan joku tuttu oli
lopulta tarkistanut käännöksiä
ja kirjoittanut käytännöllises-
ti katsoen kaikki uusiksi. Hie-
no juttu, paitsi turhaan: uudet
käännökset eivät ehtineet monis-
tettaviksi. Pääasia, että jutut
olivat ymmärrettäviä, lohdutti-
vat muut konferenssilaiset.

Ohjelmankin kanssa oli ongelmia.
Sketsejä ei tahtonut syntyä mil-
lään - eikä näytelmiä esitetty
loppujen loppuksi yhtään. Pää-
asiallinen ohjelmamme oli illan-
vietoissa kansanperinteis-uus-
rauhaanomaista yhteislaulantaa
kanteleen ja kitaran säestyksel-
lä - ja täydestä meni.

Matka alkoi 20.11. tiistaiamu-
na. Matkakuume alkoi tulla vas-
ta junassa. Lautalla söimme kun-
nolla ja yritimme väsäätä siden
sist-sivua (opinahjomme ja maam-
me kirjastoalan viime kuulumi-
set - lat.huom.).

Lautta saapui Tukholmaan il-
lansuussa ja ryhmämme majoit-
tui Stokiksen keskusrautatie-
asemalle kolmeksi tunniksi.

Perillä olivat vastassa oslo-
laiset Harriet ja Päivi. Vii-
meksimainittu on suomalainen,
Norjassa kirjastoalaa opiskele-
vä, joka toimi ansiokkaasti op-
paanamme. Meidät luotsattiin
ensiksi retkeilymajaan.

Sitten vapaapäivä kaupungilla:
museot houkuttelivat. Vikinga-
båt-museo oli se pakollinen
nähtävyys, "must". Kansanmuseos-
sa ystävällinen virkailija pääs-
ti meidät erivapaudella katso-
maan kansallispukuisia nukkeja
ja huonekaluperinnettä. Osa
tiloista oli nimittäin talvi-
kaudella suljettuna.

Vebonassa (paikallinen Seura-
saari) oli liian kylmää ja kat-
sastimme vain Sauvakirkon (Stav-
kyrka) 1200-luvulta. Ja sitten
syömään edulliseen kasvisravin-
tolaan sekä ostoksille tasokkaa-
seen kirjakahvilaan.

Tarkoituksena oli vihdoinkin
laatia siden sist -raportti
ja ohjelmaa illanviettoihin.
Aie jäi edelleenkin aikeeksi,
sillä... "Oli asemalla hilpeä
seurue tää/ kun tapahtui jotain
hervittävä/ oli rinkka kumol-
laan/ ja lattia olutta valtoim-
munaan." Meriselitys: kerta-
käyttöpullo elefanttiolutta
ei kestänyt tapaamista kivi-
lattian kanssa. Erään matka-
laisen vaatteet saivat olut-
ja lasinsirukasteen, muutaman
muunkin tavarat saivat ripauk-
sen olutaromia.

Yöjunan romantiikkaa: kuusi
ihmistä ahtautuneena kahdek-
san hengen istumavaunuosastoon.
Nukkumista epämääräisessä kyp-
pyrässä, ei istuen eikä maa-
ten - mutta kokeneina matkai-
lijoina vietimme yöme miten
kuten.

Suomalaisten uusrahvaanomainen iskuryhmä. Vas. Juha Hakala, Solveig Hortans, Margareta Danielsson, Eero Suoninen, Auli Kaartinen, Juha Piukkula ja Riitta Nurminen. Kanteletta soittaa Arja Kärkkäinen.

Normaaliin päiväjärjestykseen pääsimme torstaina, jolloin ensiksi aamulla esittelimme itsemme. Sitten kuultiin tervehdykset ja kierrettiin. Norjan kirjastokorkeakoulun 5-kerroksinen rakennus. Tässä vaiheessa olisi myös pitänyt olla

siden sist. No, kuulimme, mitä muualle kuuluu - omat viime kuulumiset piti jättää seuraavaan päivään, kun ei ollut paperia valmiina, eikä koulu-ruotsilla pidetä pitkiä ex tempore -puheita.

"I medelhavski, sardinski simmski, apusskidusski, apudskidu."

Päivän teemana oli "kirjaston asema nykyään ja tulevaisuuden yhteiskunnassa". Aihe oli kieltämättä maailmaasyleilevä, ja ryhmäkeskustelut tuppasivat hajoamaan eri suuntiin. Eräässä ryhmässä puhuttiin jostakin valtakunnallisesta kulttuuritempauksesta (på danska), toisessa taas kirjastoalan koulutuksesta. Mutta oli toki hedelmällistä ja uutta luovaa keskustelua, esimerkiksi kirjastohenkilöstön asenteista.

Kirjastonhoitajien ei tulisi enää istua nurkkahuoneessa, kahvikupin ääressä ja sulkea ovi kaikilta "uudistuksilta". Niitä pitäisi pohtia, miettiä, mitä uusista tiedontallennemuodoista

(videot, kuvalevyt, ääni- ja mikrotallenteet) on järkevää, mahdollista ja tarpeellista ottaa kirjastoon. Kirjasto ei saa olla karpäsloukku, johon ihmisiä houkutellessaan kirjojen ääreen. Kirjasto ei tosiaankaan voi pitemmän päälle olettaa olevansa itsetarkoitettu, vaan palvelulaitos.

ATK-SUSIA RIITTÄÄ

Perjantain teemana oli atk kirjastoissa. Tämäkin aihe oli laaja ja keskustelu rönsyili. Yhtä mieltä oltiin siitä, että kirjastonhoitajien on kyettävä arvioimaan ja osaltaan suunnittelemaan tämän apuvälineen mielekästä käyttöä - (ainakin) osittaisia atk-ohjelmisto- ja lait-

teistosusia on jo ihan liiaksi kirjastoissakin.

Norjassa on muuten yleisissä kirjastoissa peräti lähes kymmenen erillistä atk-lainausjärjestelmä-hanketta - Suomessa on sentään selvitty kahdella, vaikka niistäkin toinen on liikaa. Missään norjalaisista hankkeista ei sentään ole sorruttu off-line-järjestelmiin niin kuin Helsingin systeemissä.

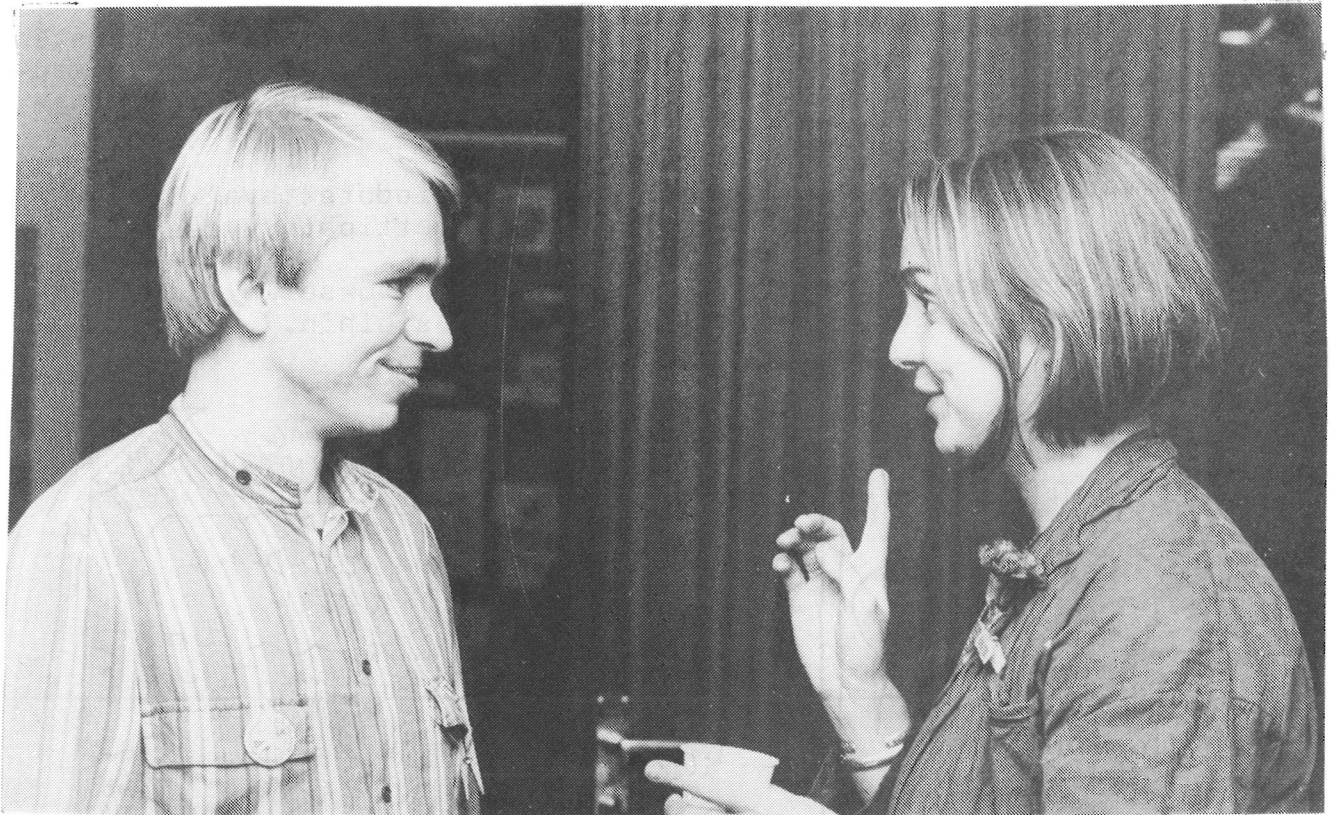
SIDEN SIST

MINKÄ TAKIA sitten kannattaa lähteä pohjoismaisiin kokouksiin. Siellä tulee vain univelkaa, velkaa muutenkin, jugurtit ja keh-

not ruotsalaiset pullot hajoavat rinkkoihin. Norjassa ja Tanskassa ei päivällä saa syödäkseenkään muuta kuin iänikuisia smørebødder. (Tosin lähikauppa pelastaa). Äänikin menee laulaessa.

Ainakin siksi, että saa levitettyä suomalaista kansanperinnettä (5-kielinen kantele oli mukana). Oppii myös huomaamaan, ettei kielen käyttäminen ole niin vaikeaa, kokouksissa saa valmiuksia tulevaan pohjoismaiseen yhteistyöhön. Etenkin virallisen ohjelman ulkopuolisissa keskusteluissa oppii sellaista, jota ei ikinä saa vieraskielistä tenttikirjaa tavatessaan.

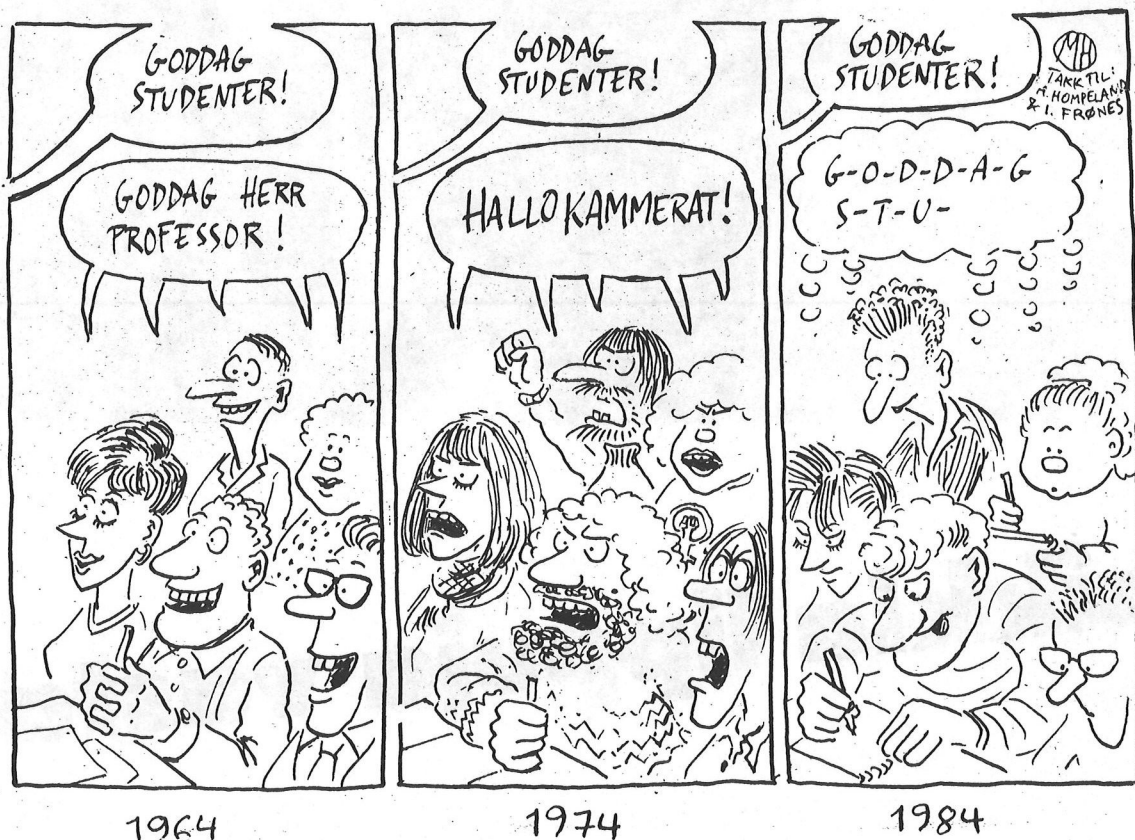
Eero Suoninen ja Birgitte Blom ajatustenvaihdossa.

Kaikkia lippuja vastaan?

Päätöslauselma

1. Kirjaston merkitys voi lisääntyä vapaa-ajan ja informaation tarpeen lisääntyessä edellyttäen, että käytämme atk:n tarjoamia mahdollisuuksia hyväksemme.
2. Koulutuksessa on välttämätöntä oppia tajuamaan atk:n merkitys ja käyttömahdollisuudet.
3. Atk:n tuloa kirjastoihin on voitava valvoa siten, että se tapahtuu todella kirjaston
4. Korostamme, että atk ei ole itsetarkoitus, vaan väline sekä kulttuuritarjonnassa että tiedon välityksessä.
5. Atk antaa kirjastotyöntekijälle mahdollisuuksia luovan työn lisäämiseen rutiinitöiden kustannuksella. Tämä edellyttää kuitenkin sitä, ettei kirjastoväkeä vähennetä.
(Alkuperäisenä ehdotuksena oli, että atk:n vähentävän rutiinitöitä. Suomalaisen purnauksen takia ajatus hieman mutkistui.) ^{todettiin}
6. Ilmaisperiaate on säilytettävä.
7. Koulutukseen tarvitaan lisää opastusta PR:n tekemiseen.
(Tämän Suomen kopla nielaisi vain vaivoin ulkomaalaisten vakuutettua, että kyse ei heidän termistössään ole kaupallisesta markkinoinnista, vaan pikemminkin tiedotusvalmiuksista)
8. Ammattiyhdistyksen olisi aktiivisesti tiedotettava kirjastojen ja kirjastonhoitajien korkeasta ammattipätevyydestä.
- (9.) Konferenssi . ilmaisi tukensa mielenosoitukselle, joka tuomitsi USA:n sekaantumisen Nicaraguan asioihin.

TIETEELLINEN OPINTOPIIRI

- PYÖRII JÄLLEEN!
- JOKA TOINEN MAANANTAI KLO 16!
- TULE MUKAAN!
- TARKEMPAA TIETOA UDK:N ILMOITUSTAUULLA!

UUTTA! UUTTA! UUTTA! VIIHDEKIRJALLISUUS- PIIRI

- VIIHTEEN SYVIN OLEMUS?
- JOKA TOINEN TORSTAI KLO 16!
- MUKAAN VAAN!
- LÄHEMMIN UDK:N ILMOITUSTAUULLA!

